LOSSE NUMMERS 15 CENT
OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

GROOT ROTTERDAM

VRIJDAG 2 JANUARI 1931
8E JAARGANG No 42

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: STATIONSWEG 24, ROTTERDAM – TELEF. INTERC. 50540 – GIRONUMMER 101981

(Foto Bach)

EEN GELUKKIG NIEUWJAAR

wordt aan de lezeressen en lezers van „Groot Rotterdam" toegewenscht door de zoo verdienstelijke, jeugdige actrice van het Rotterdamsche Operette Gezelschap: Pola Cortez, die in den laatsten tijd de gelegenheid kreeg hare talenten al meer te ontplooien.

WENSCHEN POTPOURRI

Met het begin van 't Nieuwe Jaar zijn de wenschen niet van de lucht. Waarom zouden we daarom niet hopen en wenschen, DAT

de zonderlinge hoofdtooi van dit langharige meisje geen vlam vat.

deze mijnheer zijn pruik het volgend jaar mag afzetten om haar nooit weer op zijn hoofd te plaatsen.

er genoeg water zal zijn voor die vieze voetballertjes.

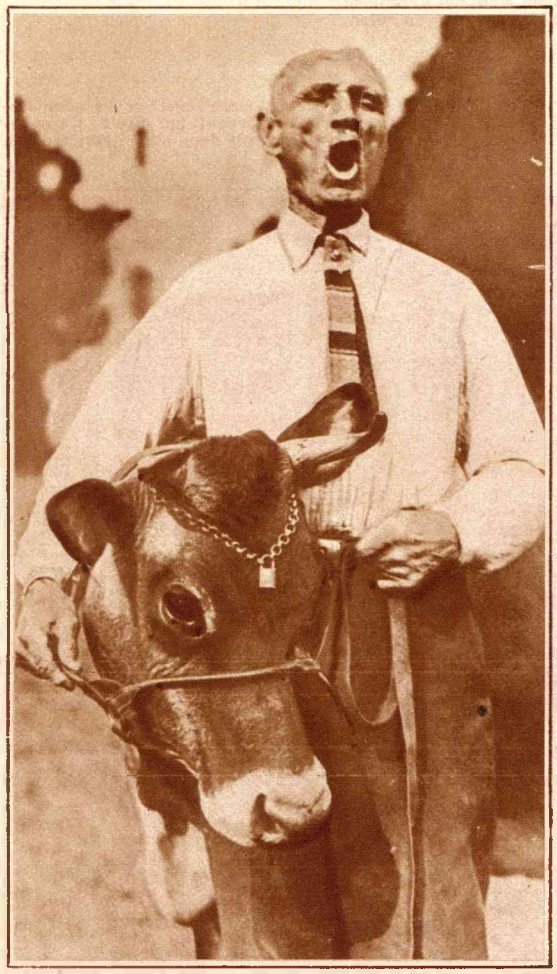

de lieve vliegster behouden over zal komen.

☆

zusje haar klein duimpje niet af zal bijten.

de mond van dezen mijnheer weer dicht wil.

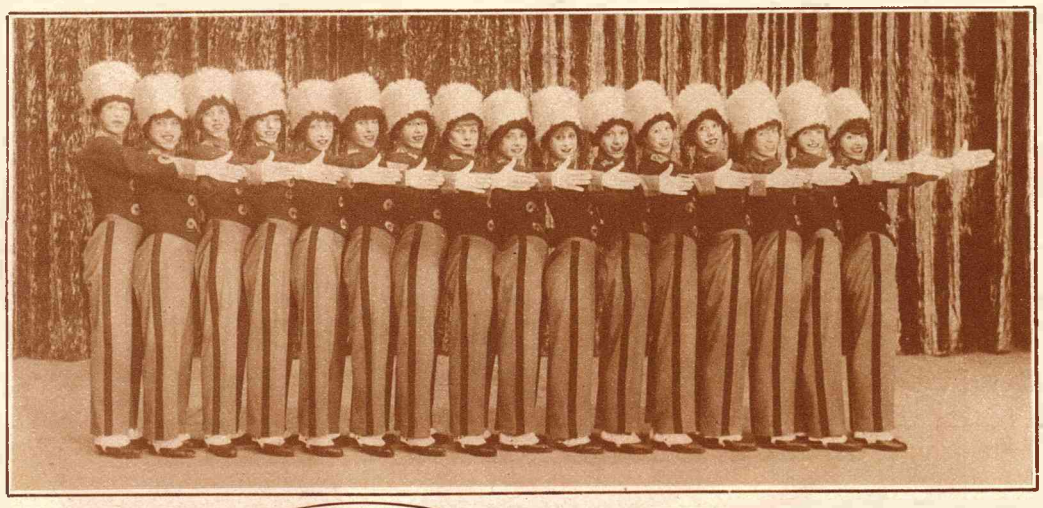

„Papa" spoedig van zijn baby's verlost mag worden, anders vreezen we overstroomingen.

deze poppen geen levende kindertjes mogen worden. Verbeeldt U eens!

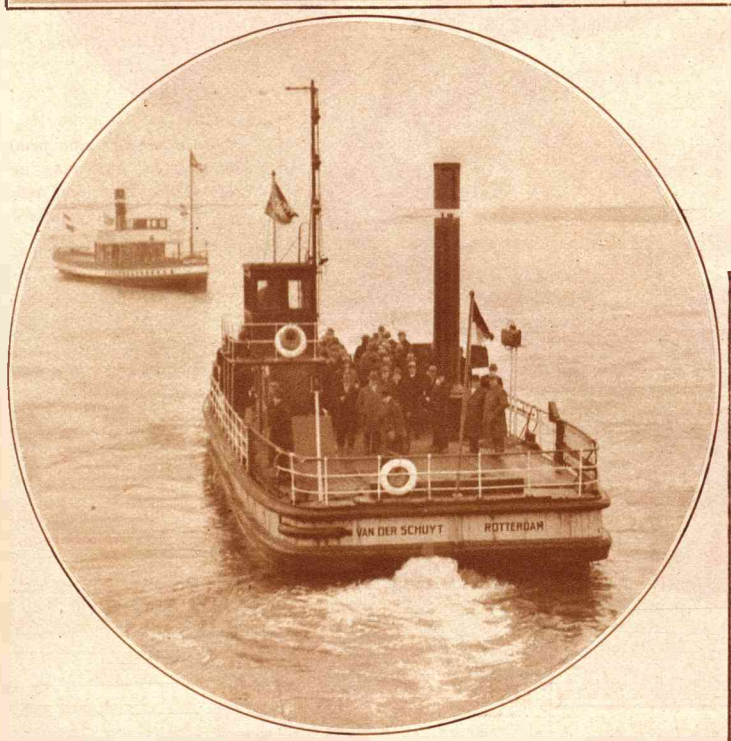
FOTO-NIEUWS

De zestien Jackson's girls vormen een der attracties van het nieuwe „Arena"-program.

Kinderen uit de hoofdstad, die door het Leger des Heils met de feestdagen blij werden gemaakt.

Te Maassluis vond de officieele opening plaats van het nieuwe veer Brielle—Rozenburg-Maassluis. Twee nieuwe veerbooten werden in dienst gesteld. (De dienst wordt uitgevoerd door de firma van der Schuit te Rotterdam). — Een der veerbooten, de „Notaris van der Blink".

In „La Gaité", aan den Pompenburgsingel te Rotterdam, werd het Kerstfeest gevierd der Polen.—De feestelijke groep met in 't midden den consul van Polen.

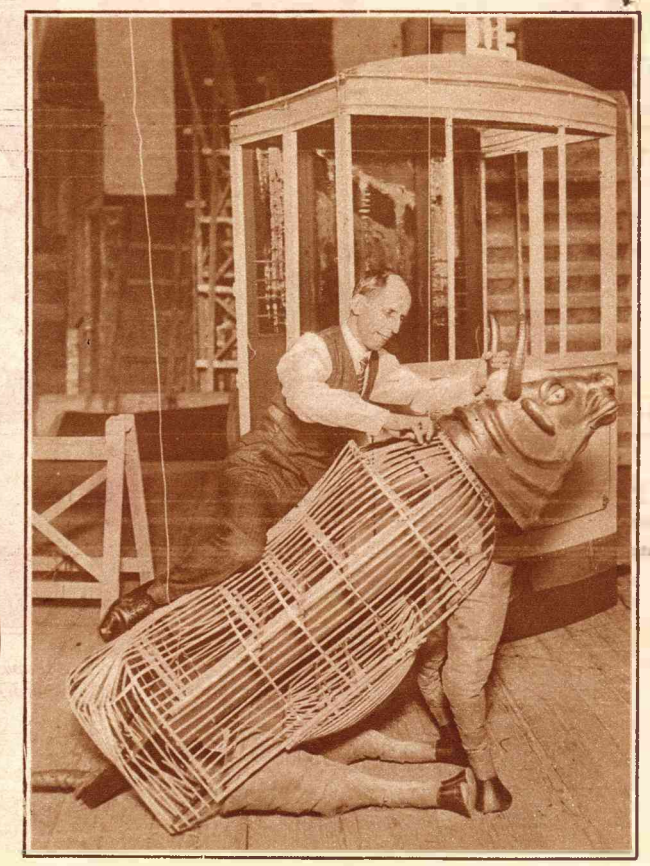

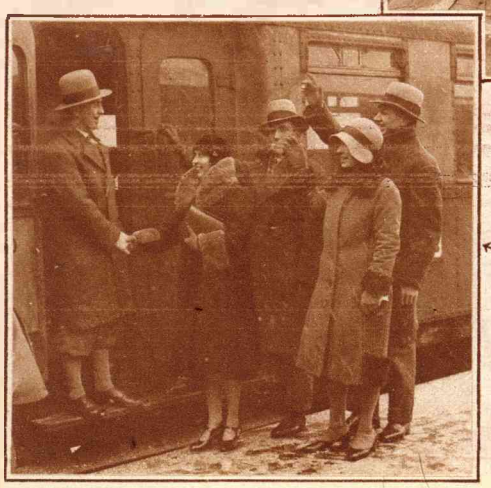
Het afscheid. Een der militaire politiemannen, die met de „Costa Rica" naar Curaçao vertrokken, neemt afscheid van zijn kind.

Evenals met Sint Nicolaas was het voor Kerstmis ook zeer druk bij de Rotterdamsche pakketpost.

In de nieuwste Bouwmeester-revue geeft Buziau een stierengevecht ten beste. De ongevaarlijke stier wordt door hem geprepareerd.

De bekende schaatsenrijder Simon Heyde uit IJsselmonde vertrok vanuit Rotterdam naar Oslo om de Nederlandsche kleuren hoog te houden. Het afscheid van zijn meisje en andere bekenden.

De heer C. Lagewaard was vijf en twintig jaar bedrijfsleider bij de firma E. Dunk, slagerij, aan de Langewaranda te Rotterdam.

ROTTERDAMSCHE KRONIEK

OUWEJAARSAVOND

Doet u nu allemaal nog een klein druppeltje in uw glas! Wat het is, is het! Punch, ranja, champagne, fosco, bordeaux of karnemelk, hef uw glas op en laten we in gedachten klinken! Klinken mag dan uit de mode zijn, tegenwoordig heffen we ons glas op, kijken dengene dien we toe willen drinken over het glas heen aan met een gezicht van „ik glimlach, maar je kunt aan mijn gezicht zien dat ik een reuzendeftig type ben" en zeggen iets in 'n vreemde taal, bij voorkeur Engelsch of Zweedsch.... maar Arie is nog van het ouwerwetsche slag, dat graag twee glazen tegen elkaar hoort tinkelen en hij smoest ook niet over de grenzen als hij met iemand klinkt, maar pleegt in zijn moeders taal te zeggen „ouwe jongen, daar ga je!" En als ik dan nu mijn glas opheft om meer dan honderd duizend gezinnen van Groot Rotterdam een gelukkig Nieuwjaar toe te wenschen dan zeg ik ook maar zoo gemoedelijk weg: „jongens en meisjes, wáár jullie op dit oogenblik ook zitten, of je een sikje hebt zooals Oome Koos of een schippersbaardje als wijlen Paul Kruger, of je door de week met een hoogen hoed loopt of des Zondags met een pet, of je kousen draagt, die uit Parijs komen of een hoedje van een gulden van de markt, of je achttien bent of acht en negentig, rood, blond, zwart of groen-met-spikkeltjes.... ik klink met jullie allemaal in gedachten en.... één, twee, drie, daar ga je!"

En dat 't nieuwe jaar 'n heele boel mag verwezenlijken waar het ouwe jaar een beetje in tekort is geschoten, dat de kinderen wat minder aan hun schoenen mogen verslijten, maar dat doen ze toch niet, en dat de ontvanger van de belasting zich een beetje gezellig mag gedragen, maar dat doet hij óók niet....

Om kort te gaan als wij zoo gezellig bij elkaar zitten met z'n drie- of vierhonderdduizenden, je moet maar een uitgebreiden vriendenkring hebben, dan zou ik eigenlijk ook nog wel graag even met u willen drinken.... schenkt u eerst nog maar eens in, zóó ja.... op ons goeie, ouwe Rotterdam! Het mag dan in een hoop dingen een raar stadje zijn, als u aan Rotterdam komt, komt u aan Arie en als u nòg iets op te merken hebt, trekt u dan uw jasje maar even uit en gaat u dan maar even mee naar buiten. Zie zoo! Maar we hadden het, geloof ik, over de haven in het afgeloopen jaar. Want wie Rotterdam zegt, zegt de haven en wie de haven zegt, zegt malaise. Nee, een glorieus jaar is 1930 niet geweest. Duizenden zijn werkloos, andere duizenden vreezen het te worden en het heele bedrijfsleven ondervindt den terugslag van den slechten gang van zaken. Geen koopman, die niet zuchtend op de cijfers van zijn balans zal staren en geen winkelier die zal zeggen dat hij nu eens een flink, goed jaar heeft gemaakt! Wie trouwens de vloot van opgelegde schepen ziet liggen in de Waalhaven, behoeft niets meer te vragen....

Maar 1930 is nu weer over en als we ons dezen avond niet willen laten bederven door sombere gedachten moeten we ons maar aansluiten bij den Amerikaan Brown, van de firma Brown en Brown in Boston, die dezer dagen zei, dat hij volop tevreden was met de malaise. Of eigenlijk zei hij dat niet precies, maar zijn betoog kwam hierop neer: „Ik heb 280.000 dollar in 1930 verloren, twee van mijn drie fabrieken moeten sluiten wegens gebrek aan orders en de derde werkt vier dagen per week. Ik heb mijn jacht en twee van mijn drie auto's moeten verkoopen en toch ben ik heelemaal niet pessimistisch. Waarom niet? Omdat de zaken zóó slecht gaan, dat ze onmogelijk nòg slechter kunnen gaan. Zoo blijven kan het ook niet. Ze moeten dus noodzakelijk beter gaan! En ik voel me altijd prettig als ik een tijdperk van opbloei van mijn onderneming tegemoet kan zien."

Veel geluk in 't Nieuwe Jaar.

Nu moet ik eerlijk zeggen, dat Arie een beetje kiespijn krijgt van zoo'n groote redeneering, want op dezelfde gronden zou iemand, die twintig jaar den pot ingaat een opgewekter mensch moeten zijn dan iemand, die vrij rondloopt, aangezien de man in de cel alleen maar een lotsverandering tegemoet kan gaan die hem zal bevallen, terwijl de man buiten de cel altijd een klein kansje heeft er in te komen.....

Maar misschien zijn er onder de lezers, die gevoeliger zijn voor dit soort logica à la Brown en dan hoop ik, dat ze aan dezen geestelijken oliebol even heerlijk zullen kluiven als aan den gewonen, dien moeder de vrouw voor vanavond heeft gebakken. Overigens zijn er andere en betere gronden om de toekomst niet al te donker in te zien. Want er komt met het lengen van de dagen eenkleine, maar onmiskenbare reactie op de malaise. Evenals vòòr den grooten klap er telkens van die berichten opdoken, die voor den goeden verstaander meer dan halve woorden waren, die de nadering aankondigden van de heele massa narigheid, evenzoo ziet men nù telkens weer dingen, die er op wijzen dat het zakenleven „verzamelen blaast". Er schijnt weer wat moed in te komen. En evenals bij den teruggang de één den ander meesleept, precies zoo geschiedt dit bij de opleving en bij alle moeilijkheden blijft de mogelijkheid bestaan, dat we weer uit de misère raken voor we het weten.

Laten we hopen dat 1931 niet teleur zal stellen. Ja, ik kan het ook niet helpen, Arie heeft een plechtige bui vanavond. Altijd op Oudejaarsavond trouwens.... schenkt u nog eens is, misschien helpt dat. En toch is er ook een massa in het afgeloopen jaar geweest, waar we met trots op kunnen terugzien.

We zijn een paar machtige gebouwen rijker geworden, de graansilo, de wolkenkrabber van het electriciteitsbedrijf, de Bijenkorf. We hebben onzen Boulevard met een flink stuk verlengd en daarmee ongetwijfeld ons stadscentrum nog meer het cachet van een wereldstad gegeven. We zijn een kilometer of wat kademuur rijker geworden en een aantal schepen, dat niet gering was. Steeds grootere, steeds indrukwekkender zeekasteelen, die nu alle oceanen en alle zeeën ter wereld bevaren en wier bemanningen wij even in stilte gedenken op dit oogenblik.

Neen, er zijn heusch nog wel lichtpunten en als straks onze haventarieven verlaagd zijn ten gevolge van de energieke actie van de Kamer van Koophandel, als de opleving die zich aankondigt werkelijkheid zal zijn geworden, als de haven weer opbloeit en de opgelegde schepen weer in de vaart komen, als de koopman weer voorraad durft te nemen en de bank weer crediet geeft, dan zal het leed ongetwijfeld weer gauw vergeten zijn!

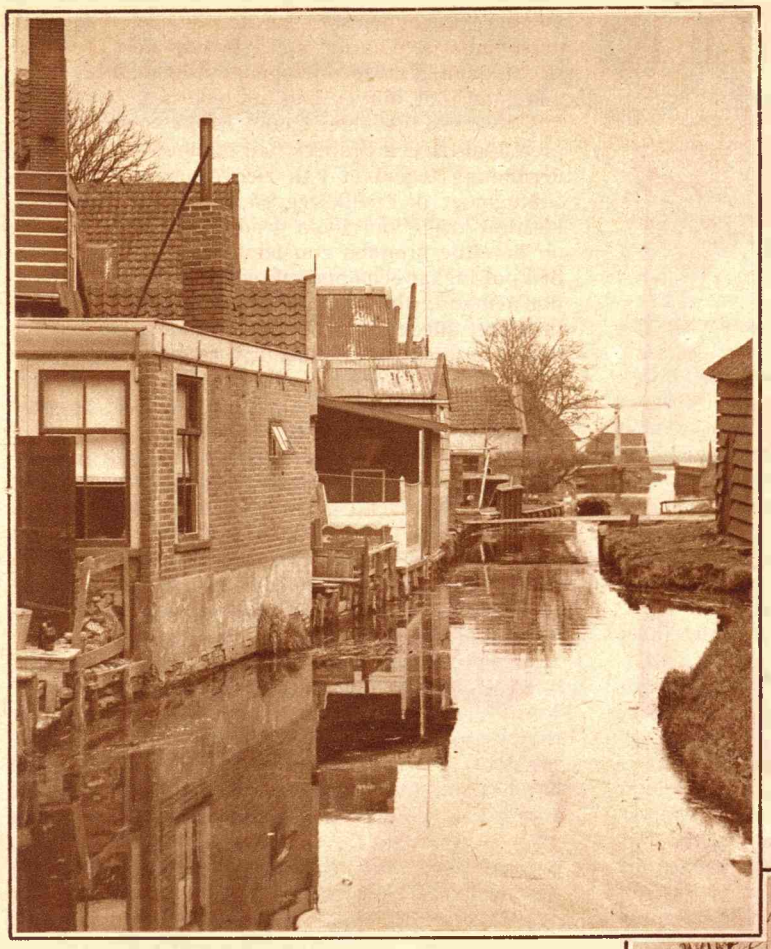
Schenkt u nu nog één keer bij, als er nog iets onder in de flesch is — zóó, ja! — en laten wij drinken op den goeden gang van zaken in het komende jaar. Dat Rotterdam groeie en bloeie, dat het nieuwe jaar een nieuwe periode in het bedrijfsleven moge inluiden, en dat u allen in 1931 een jaar van vreugde en gezondheid moge beleven!

Ik heb gezegd.... ARIE.

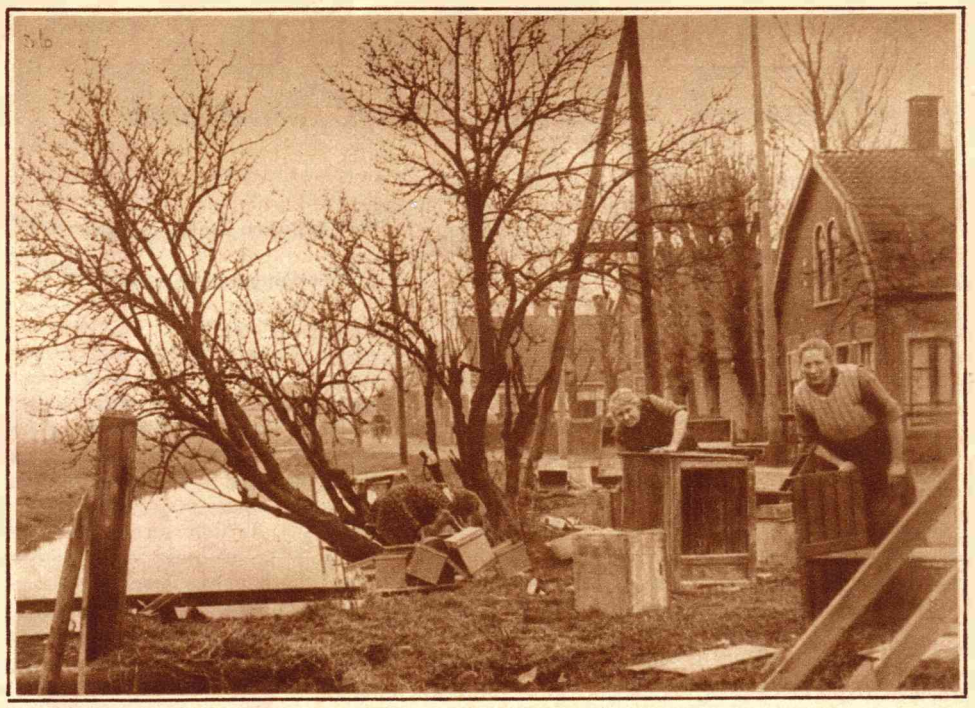

Schepen langs het Haringvliet.

UIT NIEUWKOOP EN AARLANDERVEEN

Achter de kerk te Nieuwkoop: Rustig spiegelen de huisjes in 't blanke water.

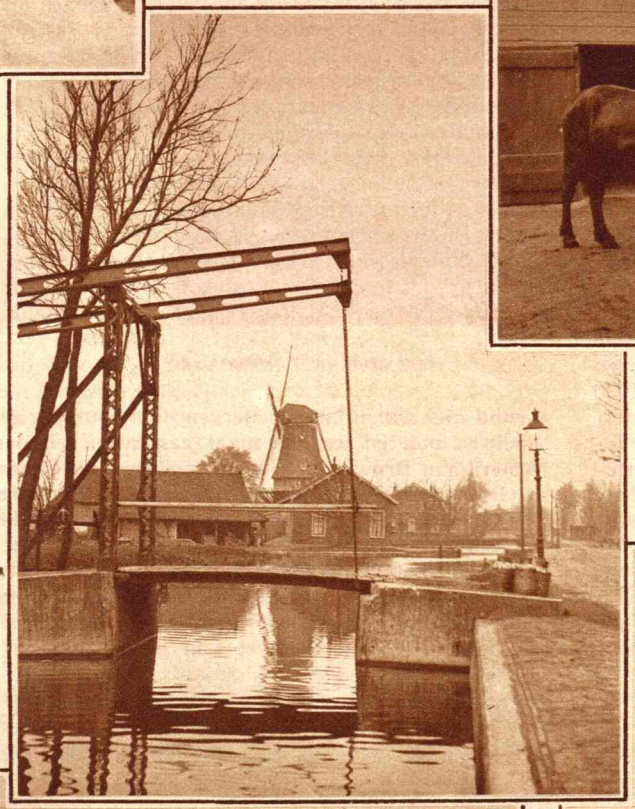

Dorpskiekje uit Aarlanderveen. De huisvrouwen zijn op zindelijkheid gesteld.

Op de kiek!

Het aardige, oude gemeentehuis van Nieuwkoop, dat dateert uit het begin der 17e eeuw.

De ophaalbrug te Aarlanderveen.

Mooi is het er en rustig in het aardige dorp Aarlanderveen.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 20

Hoe kan het meisje Pock van invloed zijn op Estelle?" bracht zij er heesch uit. „Het houdt toch zeker geen verband met Edmond? Ai, dat zal het zijn! Edmond is verliefd —"

„Stel je niet zoo ezelachtig aan, Hetty," schreeuwde Agnes. „Edmond zou haar niet aankijken, al was ze ook opgesloten in den Dierentuin. Hou je nu bedaard, Willard; ik zal haar de zaak vertellen. Dan zal ze misschien iets begrijpen van wat ik heb doorgemaakt. Hetty, Hetty, o m'n zuster, Francis Atherton is zoowel de vader van Rita als van Estelle! Hij was vroeger al eens met 'n andere vrouw getrouwd geweest en had me daar niets van verteld!"

Het leek, of Henriëtte met verlamming was geslagen, zoo stil en stijf zat ze daar. Duisternis viel in haar gemoed. Inderdaad zag zij nu haar afgod met de ergste ongelukken bedreigd.

Zij trachtte te spreken. Zij huiverde, alsof een ijzige windvlaag haar lichaam geeselde.

„Zoo hebben jullie dit aldoor geweten en toch dit meisje in de buurt gehouden," stamelde zij vervolgens met verschroeide tong. Toen viel haar een gedachte in. „Was het een bewijsstuk van de oude vrouw Holiday, waarover Rita vandaag sprak, Will?" vroeg zij met krakende stem.

Willard's stilzwijgen was welsprekend genoeg.

„Maar in 's hemels naam, Hetty, houd het voor jezelf!" bedelde hij met schorre stem. „Bedenk toch — maar waar wil je nu naar toe, Henriëtte?"

Henriëtte stond bij de deur. Zij had het uiterlijk van een tot woede geprikkeld wild beest.

„Ik 'ga naar boven en dat meisje Pock een afranseling geven," siste zij tusschen de tanden, en in het volgende oogenblik hoorden de stom-verschrikte broeder en zuster haar blazend en puffend de trap bestijgen.

HOOFDSTUK XXIX

EEN STALEN RING

Rita boog zich over Edmond en bestudeerde vol angst zijn doodsbleek gelaat.

„Blijf bij me!" had hij gesmeekt. Die woorden zongen in haar geest. Ach, voor altijd, als hij haar noodig had! Wat deerde haar de loeiende wind, de hooge, donkere hemelkoepel, het rijzende water, en het waanzinnig schommelende vlot? Zij was daar om hem te helpen, hem te redden, dezen jongen koning, die op den troon van haar ziel had geregeerd gedurende een tijd, die Rita reeds een eeuwigheid toescheen.

Op dat oogenblik plonste het vlot voorwaarts naar beneden in een misselijk makende glijbeweging. Aan het eind van z'n ankerketting werd het opgetrokken met een ruk, die Rita omver deed tuimelen. Zij klampte zich vast aan het touw, toen zij tot haar afgrijzen Edmond bewusteloos langs de helling van het vlot zag glijden, met den dood dreigend vlak beneden hem.

Instinctmatig gooide zij haar vrije hand uit en greep door 'n gelukkig toeval één van z'n polsen, die zij tandenknarsend vasthield. Daarna, toen de breede, natte vloer omhoog rees op den top van een golf, gleed hij naar haar kant terug, en lag weldra in haar armen.

„O, liefste, o, m'n liefste, zeg me toch, dat je niet dood bent!" smeekte zij, haar lippen dicht bij z'n oor.

„Je — hebt — me — liefste — genoemd," hijgde hij, na elk woord rustend. „Nu voel — voel ik me beter." En hij sloot de oogen en viel opnieuw in bewusteloosheid.

Het touw, dat hen op hachelijke wijze op het vlot vasthield, had bijna wel van prikkeldraad kunnen gevlochten zijn, zóó ruw was het. Rita's teere huid was reeds gescheurd en geschramd. De grillige schommelingen van het vlot veroorzaakten elk oogenblik nieuwe striemen op haar armen en schouders. Voortdurend staken en brandden haar handpalmen. Zij zag in, dat het oogenblik zou komen, waarop zij het niet langer zou uithouden, en dat oogenblik was niet ver verwijderd. Inderdaad, reeds moest zij haar greep een beetje losser maken. Later verwonderde zij zich, hoe zij het had durven doen. Zij had zich kunnen herinneren, dat nat touw moeilijk te hanteeren is. Tot haar sterfdag zou zij nooit de ijzige sensatie van schrik vergeten, die haar overviel, toen het touw verdween. Zij moest het oogenblikkelijk terugvinden. Met ééne hand zocht zij wanhopig naar het touw, maar vond in plaats daarvan den stalen ring.

Als een bliksemstraal schoot een gedachte door haar brein.

„Klem je aan mij vast, Edmond!" schreeuwde zij vertwijfeld, „terwijl ik mijn been door dezen ring schuif."

Maar op dat kritieke oogenblik vloog het gevaarte opwaarts, en terwijl Rita haar nagels in de natte planken sloeg om hun voortgang tegen te houden, rolden zij eng aaneengesloten tot op den rand. Nederwaarts ging wederom de andere zijde van het vlot en zij gleden terug.

„Hou je vast aan mij, Edmond!" gilde Rita met uiterste krachtinspanning, en toen zij op het midden van het vlot kwamen, greep zij den stalen ring. Met ongeloofelijke vlugheid had zij haar rechter been door den grooten zwaren cirkel gestoken, en daar was ze nu vastgeschakeld aan het stampende vlot, samen met Edmond, die slap als een levenloos voorwerp in haar armen lag genesteld.

Een golf als een berg zwiepte over het vlot en bedolf hen. Edmond kreunde in uiterste pijn. Zijn tanden klapperden, en huivering na huivering doorschokte hem.

Bijna verstikt door het zilte water, wierp Rita hem haar langen, zwarten, natten mantel om de schouders. Voor de eerste maal sinds dien verschrikkelijken dag, waarop miss Blackstone haar zoo vernederend had toegesproken, was Rita dankbaar voor de akelige plunje, die haar zooveel hartzeer had bezorgd. Van haar „zak-en-asch-"gewaad had zij een beschuttend kleedingstuk gemaakt voor den erfgenaam van den huize Rixby.

In de zeldzame oogenblikken, wanneer het vlot in betrekkelijke rust was, keek zij vol verlangen naar de kust en verderop naar het hooger gelegen terrein, waarop Edmond's tehuis stond, thans van kelder tot nok verlicht. Hoezeer zij ook miss Blackstone verfoeide, toch zou Rita haar op dit oogenblik met vreugde welkom hebben geheeten, zelfs met een van haar saaie boekjes in de hand. Inderdaad, Rita zou zich zelfs zonder klacht levend hebben laten villen, als het Edmond Rixby had kunnen helpen.

„Edmond, Edmond," zei ze op zenuwachtig hoogen toon. „kun je mij hooren?"

„Ja, lieveling!" antwoordde hij zwakjes.

Zij streek zijn haar glad en liet toen haar hand er op rusten.

„We zijn verplicht iets te doen, Edmond," schreeuwde zij boven het brutale gehuil der elementen uit. „De storm wordt hoe langer hoe erger en we kunnen hier niet eeuwig blijven. Je zult heelemaal verzwakken en kou vatten, daarom is het mijn plan, je in veiligheid te brengen. Ik kan dat doen, als je aan m'n rug gaat hangen en niet bang wordt en mij omlaag stoot. Ik zal een van de lange touwen moeten vinden —"

„Maar m'n been doet zoo'n vreeselijke pijn; ik kan het niet bewegen, zonder dat ik er bijna krankzinnig van word," barstte Edmond los.

O, zij wist dat! Zijn lijden kwelde haar méér dan de greep van den stalen ring om haar been, wat nochtans een vreeselijke pijn was.

„Probeer toch maar het te bewegen, liefste," drong ze aan, „en zie of je het kunt uithouden. Richt je gedachten op je warme bed en hoe de dokter je zal helpen. Probeer het maar! Ik zal je stevig vasthouden. Strek nu je been uit zoo ver als je kunt."

Het was een heldhaftige poging, die hij deed, maar zonder resultaat.

„O, ik kan niet, ik kan niet, Rita!" protesteerde hij. „Neem het me niet kwalijk! Ik kan niet, ik kan niet!" Hij begon te snikken van de pijn.

Rita zelf schreide. Het was nutteloos, zoo'n gevaarlijke proefneming te wagen. Ze legde haar hand op zijn hoofd.

„Stil maar, lieveling," kalmeerde zij hem. „Je hoeft niet meer te probeeren. Misschien zal spoedig iemand je komen zoeken."

Edmond nestelde zich vaster in haar armen.

„Noem me nog eens, lieveling," zeide hij, „en — en geef me 'n kus, Rita. Ik zal heelemaal opknappen als je me één keer 'n kus geeft."

Haar hart klopte hoorbaar in haar borst. Maar in weerwil van haar verwarring kuste zij bevend zijn voorhoofd.

Rita Holiday had in haar hartje een sterk moederlijk element. De gepijnigde knaap had wel Bill's kleine Ben kunnen geweest zijn, zóó teer ging zij met hem om. Elken centimeter van haar mantel, dien zij maar rond zijn lichaam kon wikkelen, benutte zij.

„Zoo! Blijf nu rustig liggen! De wind wordt nog aldoor sterker, maar het regent niet meer zoo hard. Er kan elk oogenblik iemand komen."

Het was inderdaad moeilijk, zich te midden van de woede der elementen verstaanbaar te maken. Zonder nog een woord te spreken, met al hun energie geconcentreerd op het behouden van hun plaats, hielden zij elkaar omstrengeld, terwijl het groote vlot schommelde en zwierde en kantelde als een kurk in een draaikolk.

HOOFDSTUK XXX

HET ZEEGAT UIT

Rita Holiday zou het hooggaande water wel geheel met haar handen leeggeschept hebben, indien zij het gekund had. Eeuwig leken de minuten, die langzaam voorbij kropen. Telkens als het vlot slingerde en Edmond kreunde, meende zij met huiverende zekerheid te weten, dat hij den laatsten adem zou uitblazen. Ze voelde zich heerlijk verlicht, wanneer zij ontdekte, dat er nog leven in hem was. Zou hij in staat zijn, de koude en de pijn te verdragen, die hem tot niets meer dan een wrak maakten in haar omhelzing? Zij wenschte vurig, dat iemand uit het huis daarginds op de kust zou verschijnen. Zij spiedde het strand af naar een glimp van licht, luisterde, of zij niet het geroep

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudig meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijnwerker Pock. In werkelijkheid is Rita een halfzuster van Stella Atherton, maar heeft, zonder zelfs haar eigen naam te kennen, steeds den naam harer vroeg overleden moeder, Holiday, gevoerd, daar Francis Atherton dit eerste huwelijk tegenover Agnes en de andere Blackstone's geheim heeft gehouden. Nu Francis overleden is, zou Rita eigenlijk boven Stella zijn voornaamste erfgename zijn. Maar om elke mogelijkheid van aanspraken te voorkomen, ontfutselt Willard Blackstone, op de hoogte van den toestand gekomen, aan Rita's stervende grootmoeder de acte van het huwelijk harer dochter met Francis Atherton. Hij verspreidt lasterpraatjes over Rita's afkomst en vertrouwt haar ter verdere opvoeding aan zijn zuster Henriette toe, die 't kind het leven geheel ondraaglijk maakt. Op Edmond, die haar enkele malen ontmoette, heeft haar verschijning diepen indruk gemaakt. Bij een echtelijken twist over fantastische sommen, die Willard voor zich en zijn zusters noodig heeft, over de kwestie van den warenhuisbrand en over de geheimzinnige behandeling van Rita Holiday, wordt Blanche Rixby door haar man geslagen en daarna wordt zij ernstig ziek. Blanche heeft haar moeilijkheden toevertrouwd aan haar notaris John Worth, denzelfde, die Rita Holiday aan het eind van haar studie op het college de gouden medaille heeft uitgereikt en die bijzonder met haar ingenomen is. Op haar sterfbed waarschuwt Blanche haar zoon Edmond, niet te trouwen met Estelle. Na haar begrafenis trachten Willard Blackstone's zusters beiden de plaats van meesteresse op Twin Hedges, Blanche's villa, in te nemen. Terwijl Willard en zijn zusters twisten, heeft Rita Edmond door een toeval gewond op een vlot in de baai gevonden.

eener stem hoorde, maar niets dan het beuken der vertoornde golven en het brullen en rumoeren van den storm kwam terug naar haar waakzame ooren.

De pijn in haar been werd zóó hevig, dat nu en dan tranen zich tusschen haar oogleden drongen. Hoe dankbaar was zij nochtans voor den stalen ring! Was die er niet geweest, dan zouden zij reeds lang in de zee zijn geslingerd.

Ongetwijfeld hadden de Blackstone's Edmond reeds eerder vermist. Ach, niemand van die menschen hield van hem! Niemand van hen gaf zich de moeite iemand te sturen om hem op te sporen. Zij hield van hem. Haar hart, geheel haar ziel was geconcentreerd op den jongeman, die bij vlagen het bewustzijn verloor en dan weer onder zwaar gekreun tot zichzelf kwam.

Boven het geloei van wind en golven ving zij nu en dan zijn éénlettergrepige uitroepen op, en zij antwoordde op dezelfde manier. De dood was niet ver van hem af, daar was Rita zeker van. Het menschelijk lichaam kan niet álles verdragen. Somtijds scheen zij zelf naar een ander plan van bewustzijn af te dalen, maar zij herwon zich steeds, wanneer zij ontdekte, dat haar armen neerzonken; zij herwon zich om een pijn naar lichaam en geest te lijden, die in één woord verschrikkelijk was.

Het was een verlichting voor haar been, toen zij erin slaagde, met ééne hand den sleep van haar rok tusschen haar vleesch en den stalen ring te stoppen. Haar moed steeg met het verminderen van den doodsangst. Alsof zij het kostbaarste bezit vasthield, sloot zij haar armen strakker om Edmond heen.

„Kus mij, lieveling!" barstte hij plotseling los. „Ik ben zoo koud! Ik ben als bevroren!"

Er was geen verlegenheid meer in haar, toen zij haar lippen op zijn gelaat drukte. Hetgeen maanden van gewone kameraadschap wellicht niet zouden hebben gedaan, had hun geweldig avontuur op het vlot ten volle tot uitwerking gebracht. Liefde, vol-bloeiende liefde, bloesemde in hunne harten. Conventioneele ideeën van tijd en maatschappelijke positie verloren alle belang. Het was, of zij te zamen op weg waren naar een vreemd land — een land, waarheen hun beider moeders hen waren vóórgegaan.

„Houd je gezicht tegen mijn arm, lieve jongen," sprak zij in zijn oor. „Het regent niet meer zoo hard als het gedaan heeft, maar de wind is erger. Zoo! Kun je een minuut slapen?"

„Neen!" zei hij rillend. „Neen, dat kan ik niet! Maar ik voel me al heel wat beter. Hoe lief ben je! M'n lieveling, ik zal je altijd noodig hebben; ik zal je altijd beminnen."

Hij was zóó lang rustig geweest, dat zij hoopte, dat hij in slaap was gevallen. Later kon zij zich niet herinneren, of zij zelf had gedut of niet. Zijn spreken deed haar met 'n schok tot de werkelijkheid terugkeeren.

„O, lieveling, wat ben je toch goed voor me!" klonk het in haar oor. „En ik ben al warmer geworden. Heb jij het erg koud, lieve Rita?"

„Nee," verklaarde zij, „nee!" en zij was zich bewust, dat haar verzekering geen leugen was.

Ondanks de angstige bezorgdheid voor hem, ondanks de folterende pijn, zong haar diepste wezen een lied van vreugde. Iemand hield van haar! Edmond had haar noodig! Edmond beminde haar! De vloek lag niet meer zoo zwaar op haar gekneusd en vernederd hart. De zure druiven, die door haar voorvaderen waren gegeten, lagen niet meer zoo scherp op haar tong. Dat haar prins haar liefhad, dat haar beminde haar noodig had, was een bewijs, dat zij recht had op een plaats in de wereld!

En vreemd genoeg, zoodra zij zich haar recht op leven bewust werd, was zij ook bereid te sterven. Niet in uren, dagen en jaren, maar in de extase van het offer zou zij haar leven voltooien en tot volmaking brengen. Zij hoefde dan geen rekening te houden met het verschil in maatschappelijke positie. Zij was dan niet gedwongen, aandacht te schenken aan Estelle Atherton's aanspraken. Edmond behoorde haar toe — om te beminnen, te liefkoozen, om voor te leven, om voor te sterven!

Toen scheen het plotseling, of het vlot zich wilde opstuwen tot den inktzwarten hemel. De schok, de hevige druk op haar met blaren bedekt been, ontrukte een kreet aan haar lippen. Daarna gebeurde er iets vreemds. De met ijzer beslagen vloer rees zachtjes op een opkomende golf, en werd niet meer teruggetrokken door de ankers.

Onmiddellijk en met huiveringen, die haar lichaam tot ijs deden verkillen, werd Rita zich bewust, dat het vlot was losgebroken van z'n kabels. De vloed was op z'n hevigst, en de wind, die zoo mogelijk nog woester was geworden, had jongeman en meisje en vlot losgelaten over het kokende water van de baai.

Rita liet haar laatste restje hoop varen. Er was geen kans, dat zij nu nog gered werden. Zelfs al zou heel de Blackstone-troep naar de kust rennen, dan konden zij toch niets uitrichten.

De beweging van het vlot, hoewel het nog op razende wijze stampte en slingerde, was nochtans gelijkmatiger dan toen de ankerkettingen zoo voortdurend z'n bewegingen belemmerden, en zij was daar dolblij om! Zij wist nu althans, dat Edmond minder zou lijden. Allerlei gedachten schoten door haar brein. In welke richting zouden wind en getij hun plompe vaartuig voeren? Zouden zij recht op Long Island afgestuurd worden? Zij had geen middel om dit uit te maken. Het eenige, dat zij zeker wist, was, dat zij zich verwijderden van de plaats, waar elk oogenblik hulp had kunnen opdagen.

Nieuwe gevaren, vreemd en vreeselijk, doemden voor hen op.

Een zwaar, geheel doorweekt houtblok stiet tegen het vlot met een geweldigen bons, en beide jonge menschen, met hun zenuwen tot het uiterste gespannen, schreeuwden tegen den storm in.

„Goede God, help ons!" stamelden Edmond's lippen.

„Goede God, help ons!" — dit was een gebed. Deze gedachte schoot door Rita's geest, en terwijl zij heen en weer schoven op het woelige water, bad zij uit het diepst van haar hart zonder ophouden: „Goede God, help ons!"

Eensklaps sloeg haar iets in het gelaat, een scherpe tik, een felle slag. Na het eerste oogenblik van verbazing bemerkte zij, dat Edmond uit al zijn macht haar middel greep, en over haar schouder hing een van de reddingstouwen, die vastgemaakt waren aan den rand van het vlot.

Een touw! Zij was als tot nieuw leven ontwaakt! „Hou je stevig aan mij vast, Edmond!" huilde zij. „Hier is een touw."

Zij speelde het klaar, het zware natte touw rond haar eigen lichaam en dat van Edmond te winden. Zij knoopte het op onhandige wijze. Vervolgens aangezien ze uitgeput was, strekte zij zich uit op het vlot met Edmond's hoofd op haar arm en haar been nog altijd in den stalen ring. Niet dat zij sliep. Zij was klaar wakker. Iets in haar binnenste gloeide als een lichtsignaal. Dat touw was het antwoord op Edmond's gebed — op háár gebed!

Wellicht dat zij in haar bovenmenschelijke inspanning, aangespoord door haar onbaatzuchtige liefde voor Edmond, een glimp vatte van de waarheid, dat God den mensch altijd helpt in zijn uitersten nood. Wie zal het zeggen? In elk geval vond zij kracht en vertroosting in die gedachte. En aan het „God, help ons!" klampte zij zich vast met al de kracht van haar ziel.

In diepe duisternis stortte het stampende vlot zich voorwaarts. De chaos van geluid, veroorzaakt door het nooit eindigend conflict tusschen wind en golven, was ontzettend. Nooit had een zóó verschrikkelijke nachtmerrie den slaap eens menschen gekweld.

Plotseling, even onverwacht als een bliksemflits, spreidde een zoeklicht z'n lichtende stralen over de eindelooze uitgestrektheid van duisternis, die vóór hen lag. Daar schoot door Rita's brein een zin, dien zij eenmaal had gelezen: „Waar het licht verschijnt, wijkt de duisternis." Zoo was het! Heerlijke waarheid!

Plotseling vond zij ook de kracht om haar hoofd op te richten, en met smeekende oogen en een „God help ons" op de lippen, volgde zij den fellen straal, terwijl deze het hevig bewogen water beroerde, als een duiveltje van licht, dat verstoppertje speelde met den storm. Zou hun benarde positie erdoor openbaar worden? Zouden de uitzenders van dien straal, wie zij ook waren, Edmond en haarzelf zien?

Terwijl de gloeiende stift nu hier, dan daarheen verschoof, kwelde Rita zich met vermoedens en veronderstellingen. Leefde er ergens iemand, menschlievend en onverschrokken genoeg om het woedende water te trotseeren en hen te redden? In een uiterste oplaaiing van hoop klampte zij zich vast aan het ééne gebed: „Goede God, help ons! Goede God, help ons!"

Eindelijk had de verblindende straal hen gevonden, en Rita, half overeind in het volle licht, wuifde verwoed met haar arm. Schreeuwen was waarschijnlijk nutteloos, maar toch schreeuwde zij zóó hard als waarschijnlijk nog nooit een meisje gedaan had.

Later kon zij zich niet meer met nauwkeurigheid herinneren, hoe zij eigenlijk gered waren. Zij herinnerde zich alleen, dat ze over de golven een boot in hun richting had zien stevenen.

„Iemand komt om ons te helpen, liefste," schreeuwde zij in Edmond's oor.

Toen volgden de gebeurtenissen elkaar snel op. Zij zelf was bijna even hulpeloos als Edmond, toen zij aan boord van een groote motorboot werden genomen. Zij kende niemand van de mannen, die hen hadden gered. Maar bij het licht van een lantaarn, die aan een haak hing, zag zij op een reddingsboot in groote letters „De Vliegende Havik" geschilderd. Het kon haar weinig schelen, hoe de naam van de boot was. Edmond zou naar een warm bed worden gedragen.

Het „Goede God, help ons!" had haar beminde gered!

BERICHT

Weer kunt U eenige genoeglijke en onderhoudende avonden doorbrengen met de lezing van het nieuw verschenen boek van de Hollandsche Bibliotheek:

DE INDRINGSTER

door de bekende Engelsche schrijfster L. G. Moberly. Evenals vorige malen waarborgen wij U van haar een spannend verhaal. De schrijfster heeft door haar prachtige romans in Engeland grooten naam verworven. Goedkoope exemplaren tegen den zeer lagen prijs van 15 ct. kan men bekomen bij onze bezorgers, agenten en administratie. Ingebonden prachtdeeltjes stellen wij beschikbaar voor 70 ct. per stuk. Wanneer toezending per post verlangd wordt, gelieve men respectievelijk 5 en 10 cent voor porto-kosten in te sluiten.

HOOFDSTUK XXXI

IN DE MOTORBOOT

Rita Holiday strompelde achter de twee mannen aan, die Edmond Rixby in 'n hut droegen. Het „zak-en-asch-costuum" zwiepte rond haar beenen en het water gutste uit haar kousen. Heur haar, een massa van ebbenhouten krullen, liet het water in beekjes over haar gelaat stroomen. Zij keek toe, terwijl Edmond in één van de kooien werd gelegd, en een man een deken over hem heen spreidde. Wat zag hij ontzettend bleek! Zij moest een snik onderdrukken. Was hij sterk genoeg om de uitputting te overwinnen, die hem van het bewustzijn had beroofd?

Behalve zijzelf en Edmond drongen zich nog drie mannen in het kleine vertrek, ruwe mannen in zeemansplunje. De geur van slechte tabak vergiftigde de atmosfeer.

„Hola, Wallie, neem jij het stuur over," beval een korte, gezette man. „En zeg tegen Kresserie, dat hij naar hier komt."

De jonge zeeman, tot wien deze woorden werden gericht, was nog slechts een knaap in leeftijd, maar het woeste leven had reeds harde lijnen rond zijn mond gegrift.

„All right, Rufe," zei hij en grijnslachte tegen Rita, terwijl hij zich naar het dek begaf.

De man, die Rufe werd genoemd, nam het meisje van het hoofd tot de voeten op.

(Wordt voortgezet)

Aan den Achterplas, een der mooie en rustige plekjes even buiten de drukke stad

MOOI HILLEGERSBERG

In de onmiddellijke nabijheid van de groote stad Rotterdam ligt het om natuurschoon en fraaien huizenbouw alom bekende Hillegersberg. Wie het gewoel der drukke stad eens kwijt wil zijn, kan in de landelijkheid van deze omgeving rust en prettige, kalme afleiding vinden. Men kan er wandelen langs weg en veld, in 't bosch en langs de wijde, altijd lichte, waterplassen, men kan er de intimiteit ook nog beleven van het echte dorpsachtige. In alle seizoenen des jaars is het daar heerlijk, óók in den winter, als het helder weer is. Wij twijfelen er dan ook niet aan, of men zal er met de mooie Zondagen zijn. om te genieten van frissche lucht, van natuurschoon, van den buiten"... We geven onzen lezers hierbij dan enkele nieuwste kieken van het mooie en landelijke Hillegersberg.

Aardige woningbouw aan den Bergschen plas, nabij de Emmalaan.

De „Water-woning", zoo zou men dit huis kunnen noemen aan den Achterplas.

De Statenlaan, met het onlangs geopende fraaie kerkje en den nieuwbouw.

Langs den grooten straatweg, waar héél wat verkeer is, doch die toch reeds een landelijk karakter heeft. →

Een „knusse" wijk, de Emmalaan, die gezellig bebouwd is.

Een nieuw gedeelte van Hillegersberg, aan de Lange Laan. Water is er steeds in overvloed!

DE LA PAIX
RESTAURANT DE LA PAIX
GRAND THEATRE
Maurice CHEVALIER
[PSCHORR]
WEEKBLAD
ROTT
LUNA PARK
GRANDE DERBY
SAHARA
ROTTERDAM-JAZZ

GELUKKIG NIEUWJAAR

DE TWEE RIVALEN

UIT HET AMERIKAANSCH DOOR EVELINE BOS

De meisjes, die in de groote Sheridan-lunchroom de broodjes en de koffie en de slaatjes distribueeren, moeten, naast lichamelijke sterkte, ook wel over een flinke dosis moreele strijdbaarheid beschikken.

Het ontzaglijke Sheridan-hotel herbergt bijna uitsluitend handelsreizigers, en de meesten van deze eten in de Sheridan-lunchroom; daar immers kunnen zij hun verkwistingen van den avond tevoren een beetje goedmaken door een lunch te gebruiken van zestig cent, en er hun firma minstens anderhalve dollar voor rekenen.

Maar behalve deze zwervende ridders komen er ook nog journalisten, want de Sheridan-lunchroom ligt op een blok afstands van het grootste stedelijke nieuwsblad, en de meeste journalisten zijn ook niet afkeerig van zestig-centslunches.

De handelsreizigers en de journalisten , dat zijn wel de twee voornaamste redenen voor de meisjes, die in de Sheridan lunchroom bedienen, om zich te omringen met een ijskorst van onverschilligheid. Een meisje moet wel een beetje van zich af kunnen spreken temidden van zulk luchtig gezelschap.

Over het algemeen oordeelde men echter, dat Lee Daniels wel een beetje te strijdbaar was, zelfs voor de Sheridan, hoewel haar beschuldigers moesten toegeven, dat zij meer reden daartoe had dan de meeste van haar collegaatjes.

Ze was lang en slank, en haar oogen waren grijs achter donkere wimpers, die bepaald fataal waren voor de licht ontvlambare harten van handelsreizigers. Haar haar was kastanjebruin met een koperen glans erover, welke een journalist even onontkoombaar tot dichten dwong als 'n zonsondergang aan zee. Geen wonder dus dat zij, onophoudelijk bedreigd door de bewondering van de vertegenwoordigers dier beide uiteraard niet zeer de schuchterheid bevorderende betrekkingen, haar tong dikwijls moest gebruiken als de doorn bij de roos van haar schoonheid.

„Je moet wel van je af bijten," verdedigde zij zichzelf meer dan eens als de een of andere reiziger in lederwaren of chocolade van haar gedeelte van het buffet opstond en met ooren, die rooder waren dan gewoonlijk, zijn heenkomen naar de deur zocht. „Als je die lui een vinger geeft, nemen ze je armen en beenen tegelijk!"

Zelfs Slug Barnaby, die toch de Don Juan van de krant genoemd werd, kon op haar geen vat krijgen. Lang, knap en intelligent, was hij gewend om steeds te verkrijgen, wat hij wenschte waar het een vrouw betrof, en Lee's koelheid tegenover hem prikkelde hem zoozeer, dat hij iederen middag in de Sheridan kwam om haar te overwinnen met de wapens van zijn charme en geest, die reeds in zoo menigen strijd met een kortstondige verliefdheid tot prijs gewet waren.

Zooiets is echter een gevaarlijke onderneming voor een iemand als Slug, want, geprikkeld door een ongewende onverschilligheid van den kant van het meisje is een dergelijke jongeman zeer geneigd, om zonder het te weten, verder te gaan dan hij zelf wil. Hij kan bijvoorbeeld te veel gaan droomen van lange wimpers, die twee grappig booze oogen omsluieren, en van mooie lipjes, die zelfs dan nog aanbiddelijk zijn wanneer ze kattige woorden zeggen. Hij kon wel eens echt zijn hart verliezen. En, met zijn reputatie van doortrapten flirt, kan dat wel eens verkeerd begrepen worden!

Zoo ging het Slug dan ook. Hoe zelfbewust hij ook was, in die aangelegenheden des harten die wel eens schrijnen, doch die niet wonden, hij was onhandig en hulpeloos in zijn oprechte gevoelens voor Lee. Hij wilde met haar trouwen, maar hij wist niet hoe hij het ooit zoover moest brengen. Je kunt nu eenmaal geen huwelijksaanzoek doen over een bord spiegeleieren met ham; maar de uitverkorene van zijn hart weigerde hardnekkig zijn avances in een ander licht te zien, dan die van zijn vorige wangedragingen, en weigerde even hardnekkig om hem ergens anders te ontmoeten dan over het marmeren buffet van de Sheridan-lunchroom. Wat kon hij dus anders doen dan op den ouden voet voortgaan met flirten en maar hopen, dat zij op een goedendag zou ontdekken, dat er ernst schuilde onder het spel, en hem zou beginnen te beschouwen als iets anders dan enkel een arrogante journalist, die streng in toom moet worden gehouden.

Dat deed Slug dan ook met den moed der wanhoop, en ten slotte begon hij zichzelf al te vleien dat zijn tactiek vruchten afwierp. Hij meende de eerste teekenen van interesse te bespeuren onder Lee's cynische antwoorden, en hij verbeeldde zich, een zeer tegenstrijdigen warmen klank in haar stem te hooren, als zij voor de zooveelste maal weigerde hem 's avonds te vergezellen naar bioscoop of dancing.

Maar juist om dezen tijd werd zijn heele plan in duigen gegooid door een vermeerdering van den laboratorium-staf van de Verf- en Vernisfabrieken van de gebroeders Gregg, een somber hol van een gebouw ongeveer drie blokken van het Sheridan-hotel gelegen. Deze vermeerdering was een chemiker, die den naam Emil von Schimmel droeg, en de reden, waarom hij zoo noodlottig werd voor Slug's bedoelingen, lag in het feit, dat ook hij ontdekte, dat je in de Sheridan goed en goedkoop kon eten.

Lee bediende per dag zooveel mannen, dat ze al sinds lang allemaal op elkaar leken in haar oogen. Het duurde een week voor zij erg kreeg in Von Schimmel, en dat ook nog maar alleen omdat een ander haar aandacht op hem vestigde.

„Wie is dat kleine ventje met dat korenschoofjes-haar en die schelvisch-oogjes?" vroeg Patsy op een middag, toen de groote lunchstroom bedaard was.

Lee was afwezig. Haar gedachten waren juist met Slug Barnaby bezig. Als Slug geweten had hoeveel het de uitverkorene zijns harten kostte om zijn herhaalde invitaties te blijven weigeren, zou hij buiten zichzelf van vreugde zijn geweest. Maar jammer genoeg kon hij dat niet weten.

„Dat manneke met dat matglazen hoofd," verduidelijkte Patsy. „Dat bleeke blondje met zijn hemelende wenkbrauwen. Wie is hij?"

„Ik heb nooit iemand gezien, die aan je beschrijving beantwoordt," zei Lee onverschillig.

„En je bedient hem iederen dag! Je wilt toch niet beweren, dat je niet weet over wien ik het heb?" Patsy hield op met haar gedeelte van het buffet te wrijven en staarde Lee ongeloovig aan.

„Nee," bekende Lee. „Ik weet het heusch niet."

„Wel, wel! Waar zitten je gedachten, Lee'tje? Toch niet bij dat Barnabyheerschap? Pas maar op voor dien kerel, kindlief. En gun je nieuwen aanbidder morgenmiddag een blik. Werp hem maar 'n glimlachje of twee toe; hij heeft er hard genoeg voor gewerkt."

„Voor gewerkt? Wat bedoel je, Patsy?" Lee's belangstelling was eenigermate gewekt.

„Hij heeft zijn oogen niet van je afgehad sinds den eersten keer, dat hij hier kwam. En hij wil nergens anders zitten dan bij jouw afdeeling. Als alle stoelen bij jou bezet zijn dan wacht hij, geduldig als een hondje. Let zelf maar eens op, Lee."

En Lee besloot op te letten. Zij herkende hem, op hetzelfde oogenblik, dat hij op haar afdeeling toekwam van Patsy's beschijving. Hij was klein — niet zoo lang als zij — en magertjes. Zijn schouders waren een beetje gebogen als onder het gewicht van zijn hoofd, dat veel te groot was voor de rest van zijn lichaam. Zijn vel was glad en dun en bijna zoo blank als dat van een meisje, en hij bloosde bij de minste geringste emotie. Zijn gezicht, met die ronde, blauwe oogjes achter de enorme brilleglazen, het stompe neusje en de bijna onzichtbare wenkbrauwen, die mal hoog op zijn voorhoofd stonden ingeplant wekten den lachlust. Zijn oogen begluurden haar met een slaafsche bewondering.

„Hallo," zei Lee opgewekt.

Het kleine manneke grinnikte en bloosde van genoegen. Als hij een staart had bezeten, zou hij er ongetwijfeld mee gekwispeld hebben. Het was de eerste keer, dat zij te kennen gaf, dat zij zich van zijn bestaan bewust was.

„Hallo, miss Daniels," antwoordde hij.

„Wel, wel, dat weet mijn naam al en alles. Detective van je vak?"

„Uw vriendin heeft 't mij verteld," en't mannetje wees op Patsy,

„Prettig om zulke hulpvaardige vriendinnen te hebben!" zei Lee, met 'n woedenden blik naar Patsy. „Hoe heet u?"

Hij zeide haar, dat zijn naam Emil von Schimmel was. Hij was als scheikundige werkzaam in het laboratorium van de Verf- en vernisfabrieken van de gebroeders Gregg. Hij was voor kort naar hier verplaatst, doch had sinds den oorlog in New-York gewoond. En hij had nog nooit zoo'n allerliefst meisje gezien als Lee Daniels, die in de Sheridan werkte en met wie hij zichzelf op het moment tot zijn allergrootste verwondering in gesprek bevond. Dit laatste bracht hij natuurlijk niet onder woorden.

„Van Spaansche afkomst zeker?" informeerde Lee plechtig.

„Oh neen! Neen!"

„Wat zeg je me daarvan!" verklaarde Lee ten hoogste verwonderd. „U heet Emil von Schimmel en u komt niet uit Spanje! Ik zou gezworen hebben, dat Spanje uw vaderland was, of China."

„Neen," haastte Emil zich te verklaren, begeerig om dit misverstand uit den weg te ruimen, „Von Schimmel is geen Spaansche of Chineesche naam." Na welke interessante mededeeling de conversatie afbrak en Emil zich na menigen achterwaartschen blik naar zijn verf- en vernisfabriek terugspoedde.

Iederen dag verscheen Emil voortaan in de Sheridan, en altijd ging hij trouw aan Lee's afdeeling zitten. Zij kon aan den blik van zijn bleekblauwe oogen zien, dat 't wel spoedig komen zou.

„Zoudt u mij willen veroorloven u een avond mee te nemen naar de bioscoop?" vroeg hij, een en al blos. En Lee, de ongenaakbare, Lee, die voor iederen anderen man, die probeerde over het buffet een afspraakje met haar te maken, een scherp antwoord had, Lee aarzelde ditmaal met haar antwoord. En toen het kwam was het niet zoo scherp als het gewoonlijk placht te zijn. De kleine man met de verwonderde wenkbrauwen en de groote brilleglazen had een teer plekje in haar hart beroerd.

Lee had er genoeg van eeuwig en altijd op haar hoede te moeten zijn. Omgeven door mannen voor wie zij altijd moest oppassen, was een man als Von Schimmel een opluchting voor haar. Hij probeerde ten minste niet haar hand vast te houden, als zij hem zijn bestelling overhandigde.

Toch weigerde zij aan zijn invitatie gevolg te geven. Lee had een bijna bijgeloovig voorgevoel,

Stilleven.

dat de eerste man, die erin slaagde over het buffet een afspraak met haar te maken een soort van moreelen halster om haar nek zou leggen. En Lee voelde zich nog heelemaal niet geroepen om een halster te dragen.

Wellicht zou zij nooit met Emil zijn uitgegaan, als Slug Barnaby er niet was geweest.

Slug verdiende zijn brood aan de krant met de hem aangeboren gave voor humoristische illustraties en caricatuurteekenen. Hij had werkelijk talent voor de caricatuur, en het gezicht van Von Schimmel was te verleidelijk om eraan te weerstaan. Bovendien voelde Slug zich natuurlijkerwijze niet vriendschappelijk gestemd tegenover den man, die zooveel meer succes had bij Lee dan hij. Daarom nam hij zijn potlood en een spijskaart en het resultaat was verbazingwekkend — en vermakelijk.

Lee zag Patsy en verschillende van de geregelde bezoekers met kwalijk verholen pret over het menu gebogen.

„O, Lee!" riep Slug. „Ik heb wat voor je."

„Wat ?" vroeg Lee. „Een paarlsnoer of een Rolls Royce ?"

„Beter dan dat," zei Slug. „Een fijn portret van je zwaargewichtminnaar!"

Lee boog zich met de anderen over het blaadje en zag de caricatuur, die Slug van Von Schimmel had geteekend. Hij was wreed-echt: het kleine lijfje, het groote hoofd, heelemaal gebarricadeerd door den enormen bril, het rechtopstaande haar en de verwonderde wenkbrauwen. Het was dit soort van caricatuur, dat scherper wondt dan een kogel door de onmiskenbare gelijkenis met het voorwerp.

„Kun je niets beters doen dan den draak steken met iemand, die de helft kleiner is dan jij ?"

Slug gaf haar een ijskouden blik terug, en een klein beetje van de bitterheid, die zich in hem had opgehoopt gedurende al die weken, dat hij zichzelf bij Von Schimmel had achtergesteld gevoeld, brak door.

„En heb jij niets beters te doen dan je tijd te verknoeien met een kriel, die je nauwelijks tot aan je kin reikt ?" bitste hij. „Een maand lang heb ik getracht om je aan je verstand te brengen, dat ik je niet zou bijten, als je zoo vriendelijk zoudt willen zijn om mij een avond te gunnen — ik heb je iets te zeggen, dat ik je al heel lang heb willen zeggen. Maar je wilt me de kans niet geven. Toen verscheen die garnaal op het tooneel en nou bemoei je je iedere minuut met hem, alsof je zijn groote zus bent!"

„Je hebt het hart niet, dat je Emil die teekening laat zien! Ik wil niet hebben, dat je hem dat aandoet," zei Lee bits.

Maar het slachtoffer zag de teekening toch. Patsy kon niet aan de verleiding weerstaan haar hem te toonen. Toen Lee van haar eerstvolgenden gang naar het luikje waardoor de bestelde etenswaar geschoven werd, terugkeerde, zag zij Emil met de noodlottige spijskaart in zijn handen. Zijn gezicht was vuurrood en zijn wenkbrauwen stonden hooger dan ooit.

Met een kreetje van medelijden rende Lee op hem toe en trok de hatelijke teekening zachtjes uit zijn vingers.

„Trek je er maar niets van aan, Emil," zei ze. „Het lijkt heelemaal niet op je."

„Het lijkt wel," antwoordde Emil terneergeslagen. „Het lijkt precies op me. Maar ik kan het toch niet helpen, dat ik zoo'n belachelijk gezicht heb, wel ?"

De blik in zijn oogen was Lee te machtig. Zij zocht naar iets om hem zijn pijn te doen vergeten.

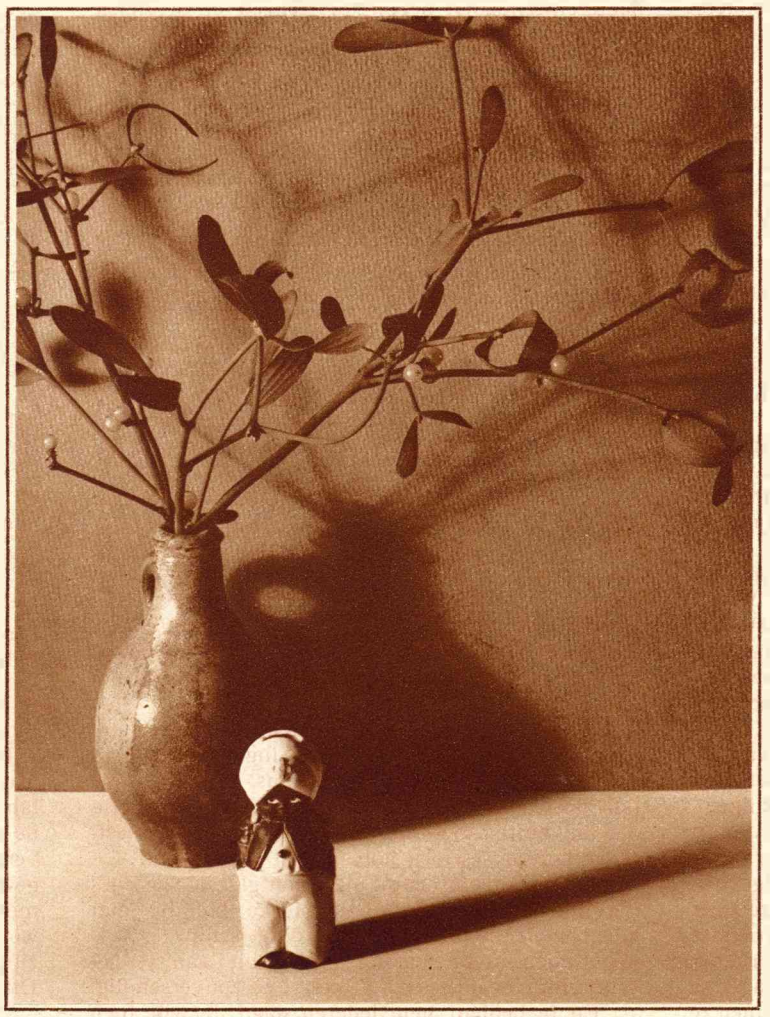
„Zeg Emil, er is vanavond een mooie film in het Northtown Theatre. Laten wij daar samen naar toe gaan, wil je ?"

Zij zorgde ervoor, dat haar stem luid genoeg klonk om tot Slug door te dringen, en de blik op zijn gezicht zeide haar, dat haar wraak niet gemist had. Lee was ervan overtuigd, dat hij nooit meer een caricatuur van Emil zou maken.

Dat werd de eerste van vele avonden, dat Emil en Lee samen uitgingen, hoewel het de laatste keer was, dat zij naar het Northtown Theatre gingen. Emil wist een ander theater, waar de balconplaatsen goedkooper waren dan die in de zaal.

Dikwijls had ze het land aan hem, en meer dan eens hinderde haar het feit, dat hij kleiner was dan zij — de menschen glimlachten soms als ze hen zagen. Maar tegenover deze onaangename kanten stond het voordeel van te weten, dat zij zich voor dezen man niet hoefde in acht te nemen. En Emil meende het eerlijk, dat wist zij.

Toen zijn huwelijksaanzoek kwam, hakkelend en stotterend, was zij erop voorbereid. Zij had het voor en tegen van de zaak overwogen en was al besloten, wat haar antwoord zou zijn. Wel had zij af en toe een vaag vermoeden, dat liefde geen zaak is, waarin je verstandelijk overweegt, maar die wroeging zette zij luchtig van zich af. Emil beviel haar. Hij had iemand noodig, die goed voor hem was en die voor hem zorgde, het arme kleine mannetje, en zij verbood haar hart ten strengste zich verder bezig te houden met aantrekkelijke doch absoluut onbetrouwbare types als Slug Barnaby.

Alleen onder de mistletoe.

Lee gaf Emil haar jawoord, en voelde zich slechts lichtelijk teleurgesteld, toen zijn plichtmatige kus geen diepere trillingen in haar wakker riep. Zij schrikte wel wat van den blik in Slug's oogen toen zij hem terloops meedeelde, dat Emil en zij verloofd waren. Een heel vaag begrip van wat hij voor haar moest voelen werd in haar wakker. Maar zij lachte er overheen en zei tegen zichzelf, dat een krantenvos nooit zijn streken verliest. Slug was een wispelturige flirt, die je nooit kon vertrouwen. Niet zoo als Emil.

En toen kwam het ontstellende nieuws, hoewel een plotselinge overvloed van geld gewoonlijk niet tot ontsteltenis aanleiding geeft, wel het ontbreken ervan. Toch was Lee werkelijk ontdaan, toen Emil het haar vertelde.

„Wij zullen nu heel gauw kunnen trouwen," zei hij op een goeden middag, terwijl de blos in zijn gezicht kwam en ging. Die lummelachtige blosjes!

„Ik heb een nieuw soort witte verf uitgevonden, die alle andere kleuren kan bedekken. Zelfs zwarte verf kan met mijn witte verf bedekt worden, zonder dat het zwart er door schijnt! Mr. Gregg heeft mij een reusachtigen opslag in mijn salaris gegeven en ik krijg een aandeel in de winst, dat ons heel rijk zal maken. Vind je het niet heerlijk ?"

„Ja," mompelde Lee. „Heerlijk."

Maar zij meende het niet heelemaal. En dien heelen middag trachtte zij de oorzaak te vinden van haar plotselinge lusteloosheid, doch hoe meer zij erover piekerde, des te vreemder vond zij het, dat Emil, hulpeloos en zonder geld, haar beter aanstond dan Emil *met* geld en een verzekerde toekomst.

Heel toevallig zette hij dien avond zijn ideëen omtrent huwelijksgeluk duidelijker uiteen, dan hij tot nog toe had gedaan.

„Wij zullen een echtpaar zijn, zooals het behoort!' zei hij enthousiast. „Wij zullen een flink gezin krijgen en jij zult een echte huisvrouw zijn — een, die het huis blinkend schoon houdt, en de kinderen keurig in de kleeren steekt en lekkere dingen kan klaarmaken. En je zult mijn pijp stoppen en mij mijn pantoffels brengen, net zooals mijn moeder dat vroeger voor mijn vader deed."

„Wacht even! Wacht even!" Lee was er heelemaal ontdaan van. „Waar haal je die pantoffel en pijpillusies vandaan. Denk je dat ik je slavin zal worden ?"

„Niet mijn slavin," protesteerde Emil. „Niet een slavin, maar een echte huisvrouw. En echte huisvrouwen zijn zoo en niet anders."

Lee dacht kort maar grondig over het geval na. Toen fronste zij haar wenkbrauwen. „Niks hoor!" verklaarde zij beslist. „Ik geloof, dat ik je hard in je illusies zou teleurstellen. Ik ben van plan van mijn man te houden — en van geen ander. En als hij het arm heeft, zal ik koken en werken zooveel noodig is. Maar als we zooveel geld hebben, als jij met je verf verdient, dan wil ik er ook prettig van leven."

„Neen, neen!" hield Emil vol. „Het is het beste om te sparen, altijd te sparen."

„Dus je zou me per slot van rekening niet eens een nieuwe jurk gunnen, als ik die graag zou willen hebben ?"

„Jawel.." antwoordde hij voorzichtig. „Als je er werkelijk een noodig zou hebben.

„Dank je voor je vriendelijke bedoelingen. En hoe denk je over 'n dienstmeisje?"

Emil vertrok zijn lippen tot een koppig streepje. „Dat is de manier niet," zei hij. „Een echte huisvrouw heeft geen meid noodig!"

„Dan voel ik mij tot mijn spijt genoodzaakt je te zeggen, dat ik nooit je „echte huisvrouw" zal kunnen worden," verklaarde Lee met een opgewektheid, die niet in het minst op een gebroken hart wees. „Als je me een ring had gegeven, toen wij ons verloofden, zou ik je dien bij dezen met een koel gebaar teruggeven."

„Wil je niet met me trouwen ?" vroeg Emil verwonderd. „Maar ik krijg een heeleboel geld."

„Nu, zie dat je je ermee amuseert," raadde Lee hem. „Ik zal je wat vertellen — in het geclassificeerde telefoonboek kun je een heele lijst van spaarbanken vinden, verf dus je oude spaarbankboekje maar wit en begin overnieuw!"

„Maar —"

„Tata," zei Lee beslist.

En zij wandelde op haar eentje verder, terwijl zij Emil zijn verwondering over de vrouwelijke wispelturigheid, die een man kan accepteeren als hij arm is en hem zonder eenige reden de bons geven, als hij rijk is, alleen liet opeten.

„Maar Lee," protesteerde Slug perplex, „ik kan je niet eens een meid geven of iets anders, schat. Ik ben zoo arm als de ratten."

„Dat kan me niet schelen," verklaarde Lee, en haar stem klonk een beetje heesch, maar dat kwam waarschijnlijk doordat Slug's schouder haar zoo in den weg zat.

„En je hebt gezegd, dat ik niet betrouwbaar was."

„Nou, geef me dan maar een onbetrouwbaren kus, zei Lee. „O, lieve hemel! Ik geloof, dat je minstens tweemaal in de week mijn hart zult breken later. Maar twee rivalen zijn er, die ik bij jou zeker nooit hoef te vreezen."

„En die zijn ?" vroeg Slug.

„Je pantoffels en je spaarbankboekje," antwoordde Lee.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

☆

En je denkt, dat onze vriendschap de reden is, waarom ik me achter zijn rug zou verbergen — te zijnen koste? Denk je, dat mijn hand Luke Raleigh getroffen heeft, en daar Marcus zijn alibi heeft kunnen bewijzen, 't me niets kon schelen, wat men in de buurt over hem mompelde — of dat ik hem gerust zou overlaten aan de wraak van den half krankzinnigen Ebenezer?"

Leslie aarzelde nu. Iets in zijn klaren, open blik vaagde haar achterdocht weg.

„Ik dacht, dat jullie 't misschien in 't begin 't beste gevonden hadden, en dat Marcus je nu dwong vol te houden. Maar ik kon de gedachte niet verdragen, dat je zelf niet handelend optrad. Ik wilde, dat je voor de waarheid opkwam en de consequenties aanvaardde. Vergeef me, dat ik je verkeerd beoordeelde. "

Ze strekte haar hand naar hem uit. Hij greep die en zijn oogen straalden.

„Ik ben blij, dat ik 't nu weet. Ik voelde dat ik je ongenoegen had opgewekt en was bang, dat ik dat verdiende. Misschien kan ik je nu nog niet tevreden stellen, want zonder goedvinden van Marcus kan ik je nog geen nadere uitlegging geven."

„Ook niet om hem uit doodsgevaar te redden?" Percival keek haar aan.

„Als je doelt op de wraakplannen van Ebenezer Raleigh kan zelfs dat hem niet redden."

Vragend keek ze hem aan. „Ook niet, als hij weet — dat een ander 't gedaan heeft?"

„Hij zou 't niet gelooven. Niets kan hem overtuigen, tenzij de dader te voorschijn komt."

„Laat die dan komen."

„Dat is onmogelijk."

„Is die dan ook dood?"

„Ik weet 't niet. Hij is uit onzen gezichtskring verdwenen. Ik heb nooit meer iets van hem gezien of gehoord — sinds dien nacht."

„Maar Marcus — weet die 't? Kan die hem niet terug laten komen?"

„Ik weet 't niet. Marcus heeft zijn geheimen zelfs voor mij. Ik weet niet of de man nog leeft of dat hij dood is."

Leslie dacht na. Een nieuw licht scheen op 't geheim te vallen. Hier op dezelfde plek, waar eenige jaren geleden de tragedie zich had afgespeeld, beloofde ze zichzelf 't raadsel te ontsluieren, dat Marcus bedreigde — misschien hem al ten ondergang gebracht had.

„Hij zal 't Marcia vertellen!" zei ze zacht. „Marcia moet 't hem vragen."

Ernstig keek hij haar aan.

„Ja — aan zijn vrouw zal hij 't vertellen," antwoordde hij. „Wanneer je Marcus zult leeren kennen, zooals ik hem ken, Leslie, dan zul je merken, dat hoe hard en onwrikbaar hij ook schijnt, hij een zeer onbaatzuchtig, edel vriend is, en als hij eenmaal aan iemand zijn sympathie of zijn liefde heeft gegeven, hij voor die iemand ook alles over heeft. Men heeft hem niet gauw, maar als men hem heeft, dan heeft men hem voor goed."

„Dat weet ik," zei Leslie. „Van onze eerste ontmoeting af heb ik dat al gezien. En hij houdt van Marcia."

„Met een liefde, waarmee slechts weinig vrouwen bemind worden."

Hun oogen ontmoetten elkaar. Een electrische trilling scheen van hart tot hart te gaan. Leslie kreeg een vuurroode kleur, terwijl Percival bleek werd. Zwijgend keken ze elkaar een oogenblik aan, toen wendden ze den blik af. Marcia kwam naar hen toe en haar angstig vertrokken gezicht scheen Leslie een berisping, dat ze zich zelf zoo gelukkig kon voelen onder deze omstandigheden.

„Ik kan hier niet blijven!" barstte Marcia uit. „Ik moet dichter bij de mijn zijn. Wold Hall is veel te ver weg. Ik moet van minuut tot minuut weten, wat er gebeurt. Dat kunnen we alleen op de plek zelf. Ennisvale gaat met me mee. Leslie, je vindt 't toch niet erg om alleen te blijven? Maar ik moet er heen. Wil je terug naar Falconer's Hall? De auto wacht nog. Ik heb alles hier, wat ik vannacht noodig heb. De auto kan teruggaan. Ik blijf."

„En ik ook," antwoordde Leslie onmiddellijk. „Ik heb ook mijn toiletbenoodigdheden meegebracht. Alsof ik je in zoo'n tijd alleen zou kunnen laten, Marcia! Wanneer jij naar de mijn gaat, ga ik met je mee."

„Jullie kunt daar niets doen," mengde zich nu Ennisvale in 't gesprek. „Laat mij gaan met Eastlake. We zullen jullie geregeld op de hoogte houden. 't Is geen plaats daar voor jullie."

Ennisvale keek rond naar Percival, als wilde hij hem vragen hem te steunen; en toen ze de richting van zijn blik volgden, zagen ze een kleine gedaante uit de richting der mijnen zich vlug naar Wold Hall voortspoeden.

„'t Is Mark Raleigh," riep Marcia. „Hij brengt nieuws," en gevolgd door de anderen, vloog ze 't kind tegemoet.

Ze ontmoetten elkaar op de plek, waar de jongen even stilstond om adem te scheppen. Hij keek Percival aan, die de eerste was om 't onheilspellende te begrijpen van de mededeeling, welke 't kind in zijn groote opwinding er hakkelend uitstootte:

„Grootvader is naar de mijn, naar grooten Marcus. Hij is nu beneden. Hij kwam niet mee naar boven!"

Percival's gezicht veranderde.

„In de mijn, Mark? Maar hoe kon hij beneden komen? Alleen mijnwerkers mogen in de kooi."

„Hij deed 't toch. Hij heeft met een ander van kleeren verwisseld. Ze stonden om de kooi heengedrongen. 't Ging heel vlug. Ik zag 't. Hij trok een ander zijn jas aan en zette zijn pet op. Als anderen 't ook gezien hebben, wisten ze er van af. Toen ging de kooi naar beneden. Grootvader gingen mee. Bij de tweede ploeg. Als groote Marcus hem gezien had, zou hij hem teruggestuurd hebben. Al gauw kwam de eerste kooi weer boven; half stikkend kwamen een paar man van de reddingsbrigade op met tien mannen, die ze gevonden hadden. Ik weet niet of er dooden bij waren. Maar grootvader kwam niet terug. Ik liep naar mammie Ruth en vertelde 't haar en zij stuurde me naar u. Ze zei, dat u stellig hier was als ik u bij de mijn niet zag. En dus kwam ik hier."

Marcia keek naar Percival, als wilde ze van hem een nadere verklaring; maar hoewel hij heel ernstig keek, zei hij niets. De angst voor het behoud van haar man werd elk oogenblik grooter. Hij was daar in 't hart van de aarde, omringd door gevaren, die zij slechts flauw vermoeden kon. En nu bleek 't, dat zijn doodsvijand ook beneden was — de man, die belust was op wraak! Had ze eigenlijk nog wel een verklaring noodig om haar de zaak duidelijk te maken?

„We moeten onmiddellijk naar de mijn," zei ze doodsbleek, maar uiterst kalm. „De baas van 't werkvolk moet daarmee op de hoogte gebracht worden. Niemand, die niet tot de reddingsbrigade hoort, mag naar beneden. Mijn woord moet gewicht in de schaal leggen. Misschien is 't leven van mijn man nu wel in groot gevaar."

Met ernstige, begrijpende oogen keek 't kind haar aan.

„Grootvader zal hem kwaad doen, als hij daar kans voor ziet. Moeder zegt 't en ik heb 't hem zelf ook meermalen hooren vertellen. Als hij nu met grooten Marcus in de mijn is, dan neemt hij zijn kans waar."

„Er is geen seconde te verliezen," zei Marcia. Op hetzelfde oogenblik kwam Block, die bij de mijn achtergebleven was, hard aanloopen.

„Ik kwam u zeggen, mylady," hijgde hij, „dat de eerste ploeg, die naar beneden gegaan is, weer boven is gekomen behalve meneer Drummond, ze hebben meer dan de helft van de mannen, die na de ontploffing niet meer vluchten konden, meegebracht. Drie zijn er dood, en drie zwaar gewond; de rest zal wel in leven blijven. Maar de lucht beneden is erg slecht, hoewel ze zooveel mogelijk frissche lucht toevoeren."

No. 17

„Waarom kwam mijnheer Drummond ook niet mee?

„Zeker, omdat hij begreep nog niet weg te kunnen. De mannen zijn bang voor rook en 't gevaar van een plotselingen watervloed. Een paar anderen zijn naar hem toegegaan; maar als hij boven komt, durft niemand 't reddingswerk aan."

Opeens dreunde de aarde onder hun voeten, een dof rommelend geluid scheen diep uit den grond te komen. De woorden bestierven Marcia op de lippen. Ieder werd lijkbleek van ontzetting. Alleen 't kind kon de woorden uiten:

„Dat is een tweede ontploffing!"

HOOFDSTUK XXIV

BEGRAVEN

De auto reed in razende vaart van Wold Hall naar de mijnen — langs denzelfden weg, dien Marcus honderden malen had afgelegd, net zoo lang tot elke steen hem bekend voorkwam. Zou Marcus ooit weer dien weg gaan?

Percival Eastlake had geprobeerd om Marcia gerust te stellen. Hij had haar verteld, dat deze ontploffing heel goed in een ander gedeelte van de mijn had kunnen plaats vinden dan waar de reddingsbrigade aan 't werk was. Nog veel theorieën had hij ten beste gegeven en angstig had ze toegeluisterd, probeerend de vaktermen, die hij gebruikte, te verstaan en ze was er zich van bewust, dat hij wel met kennis van zaken sprak; maar niettegenstaande dit alles, hamerde een enkele vraag haar voortdurend in de hersens:

„Zal ik hem ooit terugzien? Zal ik hem nooit terugzien? Zal hij 't ooit weten? Nee, hoe kan hij 't weten, als hij nooit meer terugkomt? dat hij me geleerd heeft, wat hij gezegd had te zullen doen — toen ik 't niet mogelijk waande — dat ik van hem houd — dat ik van hem houd!"

Stil herhaalde ze deze woorden in zichzelf. De anderen durfden hun gedachten niet hardop uit te spreken, ze zagen haar doodsbleek achterover leunen, gisten wel half en half de gevoelens, die haar bestormden, maar durfden niets te vragen of te zeggen.

„Zou ze werkelijk — zooveel om hem geven?" vroeg Ennisvale zich af. „Ik had nooit gedacht, dat Marcia zoo gauw te veroveren was. Ze trouwde, zooals zooveel meisjes uit onze kringen, omdat Marcus een goede partij was. Eens dacht ik, dat Marcia anders zou zijn. Ze weigerde hem naar 't geheim te vragen, toen ik 't haar verzocht. Was dat een teeken van haar vertrouwen in hem? Ik heb 't nooit in dat licht bekeken. Ik geloof werkelijk, dat ze van hem houdt. 't Zou juist iets zijn voor een karakter als 't hare."

En Ennisvale keek zijn zuster aan met een nieuwe belangstelling en angstig vroeg hij zich af, wat het lot zou zijn van den man met zijn ijzeren wil en onwankelbaren moed, die zich in doodsgevaar begeven had en die daad misschien nu al geboet had met zijn leven.

„Stel je voor, dat Marcia nu al weduwe is!" Een week geleden nog zou Ennisvale de bevestiging van dit vermoeden heel kalm hebben opgenomen. Hij zou gedacht hebben dat Marcia in zeer gunstige omstandigheden achterbleef. Ze was nog schatrijk, jong en zou de heele wereld nog voor zich hebben. Zoo zou hij Marcia's weduweschap eenige dagen geleden opgenomen hebben. Hoe kwam 't, dat hij 't nu niet meer kon? Waarom werd hij zelf

verteerd door onrust en een alles overweldigenden angst, die zich niet liet verjagen?

In woede was hij van Marcus weggegaan — alleen de rustige houding van zijn zwager had gemaakt, dat 't geen openlijke vijandschap geworden was. Zelfs nu wist hij nog niet 't ware van de zaak. Een paar haastig gefluisterde woorden van Leslie, een korte mededeeling op haar verzoek van Percival, hadden hem bewezen, dat hij een groote fout gemaakt had om zijn zwager te beschuldigen. Hoewel driftig, was Ennisvale edelmoedig en als hij zich vergist had, was hij altijd verlangend om zijn fout weer goed te maken. 't Feit, dat Marcus nu de rol vervulde van een held, en zijn eigen leven in de waagschaal stelde om dat van anderen te redden, stemde hem dubbel berouwvol en wekte zijn bewondering op. Als er een ongeluk gebeurde, zou hij Marcus nooit kunnen zeggen, dat hij spijt had van zijn bittere woorden.

En nu kwamen ze bij de mijnen. De auto moest op eenigen afstand blijven staan. Marcia steeg uit en aan den arm van haar broer naderde ze de plek. Een dikke, verstikkende rook kwam uit een van de schachten. Het hartverscheurende snikken van vrouwen en angstige kinderen vervulde de lucht. Mannenstemmen klonken verward dooreen, waarin niemand den hoofdtoon scheen te voeren. Marcia spande haar ooren in om de stem te hooren, die ze wist toch niet te kunnen hooren. De mogelijkheid, dat hij al boven was gekomen, was te gering om aan te denken. 't Bleek duidelijk uit de angstige, opgewonden menigte, dat de tweede ontploffing niet in een ver verwijderd gedeelte had plaats gegrepen, zooals Percival had probeeren te troosten. Vrouwen zouden niet handenwringend heen en weer loopen, wanneer geen levens in gevaar waren. En waar 't gevaar 't grootst was, daar zou, zooals Marcia wist, haar man zich bevinden.

De menigte ging uiteen om Fergus, den hoofdopzichter door te laten.

Marcia liep hem tegemoet, de bleeke lippen wilden iets vragen, maar de angst had haar keel dichtgesnoerd. Hij begreep haar echter toch. Fergus was een eenvoudig man en hij hield haar niet lang in spanning.

„Hij is nog beneden. Er is een tweede ontploffing geweest. Minder ernstig dan de eerste. De machine werkt nog. Maar we kunnen op 't oogenblik nog niet in de schacht afdalen. 't Zou een zekere dood beteekenen."

„En misschien zijn ze beneden al allemaal dood," sprak Marcia als iemand, die in een droom een vreeselijke catastrophe ziet plaats hebben en kalm blijft juist omdat 't te erg lijkt voor werkelijkheid.

„Dat durf ik niet te beweren," antwoordde Fergus. „Er is altijd de mogelijkheid, dat ze hebben kunnen vluchten. Men weet nooit welken weg de gassen kiezen, evenmin naar welken kant de muren instorten. Misschien is dat juist hun redding geweest. Zoo gauw als 't kan zullen we een onderzoek instellen."

„Durven ze naar beneden — zonder mijn man?" vroeg Marcia met dezelfde kalme, onbewogen stem.

„Ik hoop 't. Ik zal hen zelf aanvoeren," zei de man. „Als ze een greintje moed hebben, zullen ze niet durven weigeren, daar 't de eenige kans is om mijnheer Drummond die zijn eigen leven al meer dan eens voo hen in de waagschaal gesteld heeft te redden."

„Als u gaat, ga ik mee!" zei Marcia.

Vol bewondering keek hij haar aan.

„Dat zal ik den anderen vertellen," antwoordde hij, terwijl een breede glimlach zijn heele gezicht verhelderde. „Als dat niet maakt, dat iedereen zich als vrijwilliger opgeeft, heet ik geen Jim Fergus meer."

En hij bewoog zich al voort in de richting van de menschenzee. Marcia legde haar hand op zijn arm.

„Laat me met u meegaan," verzocht ze. „Ik wil zoo dicht mogelijk overal bij zijn. Ik moet kunnen handelen, zoo gauw 't oogenblik daarvoor gekomen is. U hebt immers een kantoortje vlak bij de groote schacht. Laat ik daar wachten."

Even keek hij haar aan. Ze was zoo mooi gekleed. Ze leek zoo weinig geschikt om 't vreeselijke mee te maken, dat hij voelde aankomen. Maar toen hij de wilskracht las op haar gezicht en 't kalme in haar houding, veranderde hij van meening.

„Ik zal er trotsch op zijn u mee te mogen nemen, mylady. Misschien willen uw vrienden ook mee naar 't kantoortje. Ik zal mijn best doen de mannen van de reddingsbrigade zoo gauw mogelijk bij elkaar te brengen. 't Zal hen bemoedigen u daar te zien — wachtend op uw man, zooals al die arme vrouwen wachten op de hunne arme stakkers. Gelukkig zijn er niet zooveel meer beneden. We zullen gauw weten of ze nog leven. Want in dat geval zullen ze ons door kloppen wel duidelijk maken, welke richting we uit moeten. We weten niet, wat deze tweede ontploffing gedaan heeft. Maar we zullen den moed nog maar niet opgeven."

Voor niet ingewijden klonken de woorden van Fergus als iets vreeselijks. Hij sprak over den dood, als iemand, die door zijn beroep daar dagelijks mee in aanraking komt. Tot nog toe waren ongelukken nogslechts zeer zelden voorgekomen, hoogstwaarschijnlijk was dit te danken aan 't feit, dat Marcus steeds persoonlijk overal op lette en toezicht hield. Maar Fergus had zijn leerjaren in andere mijnen doorgebracht, waar ongelukken niet zeldzaam waren; en om deze reden wist hij het gevaar moedig onder de oogen te zien.

Hij ging voor naar 't kantoortje en een zwak gejuich steeg op, toen de menschen hoorden, dat Marcia gekomen was om zoo dicht mogelijk bij haar man te zijn en de eerste berichten te kunnen hooren. Voor Marcia was 't als een booze droom. Er was een haastig heen en weer loopen; ruwe stemmen riepen onbegrijpelijke bevelen. De liftmachine stampte en steunde en dat geluid leek Marcia als 't gezamenlijke kloppen die van honderden angstige menschenharten, die in een ondraaglijke spanning de komende gebeurtenissen afwachtten.

Plotseling kwam er beweging in de buurt der schacht. Ennisvale, die voor 't raam van 't kantoortje stond, riep:

„De kooi staat klaar — ze gaan dadelijk naar beneden."

De opzichter was al een paar maal binnen geweest om te vertellen, dat de verstikkende rook uit de schacht, die 't dalen onmogelijk maakte, langzaam optrok; nu stond hij temidden van de opgewonden menigte en Marcia hoorde hem zeggen:

„Daar is een vrouw, die jullie, mannen, allemaal zal beschamen. Want als ik 't toeliet, zou lady Marcia zelf langs de schacht naar beneden gaan naar haar man."

't Volgend oogenblik zweeg hij verschrikt stil, want een vastberaden stem naast hem klonk op. „Ik ga mee naar beneden of je 't toestaat of niet, Fergus. En mijn broer gaat ook mee. Als niemand zich aanbiedt, dan gaan we samen."

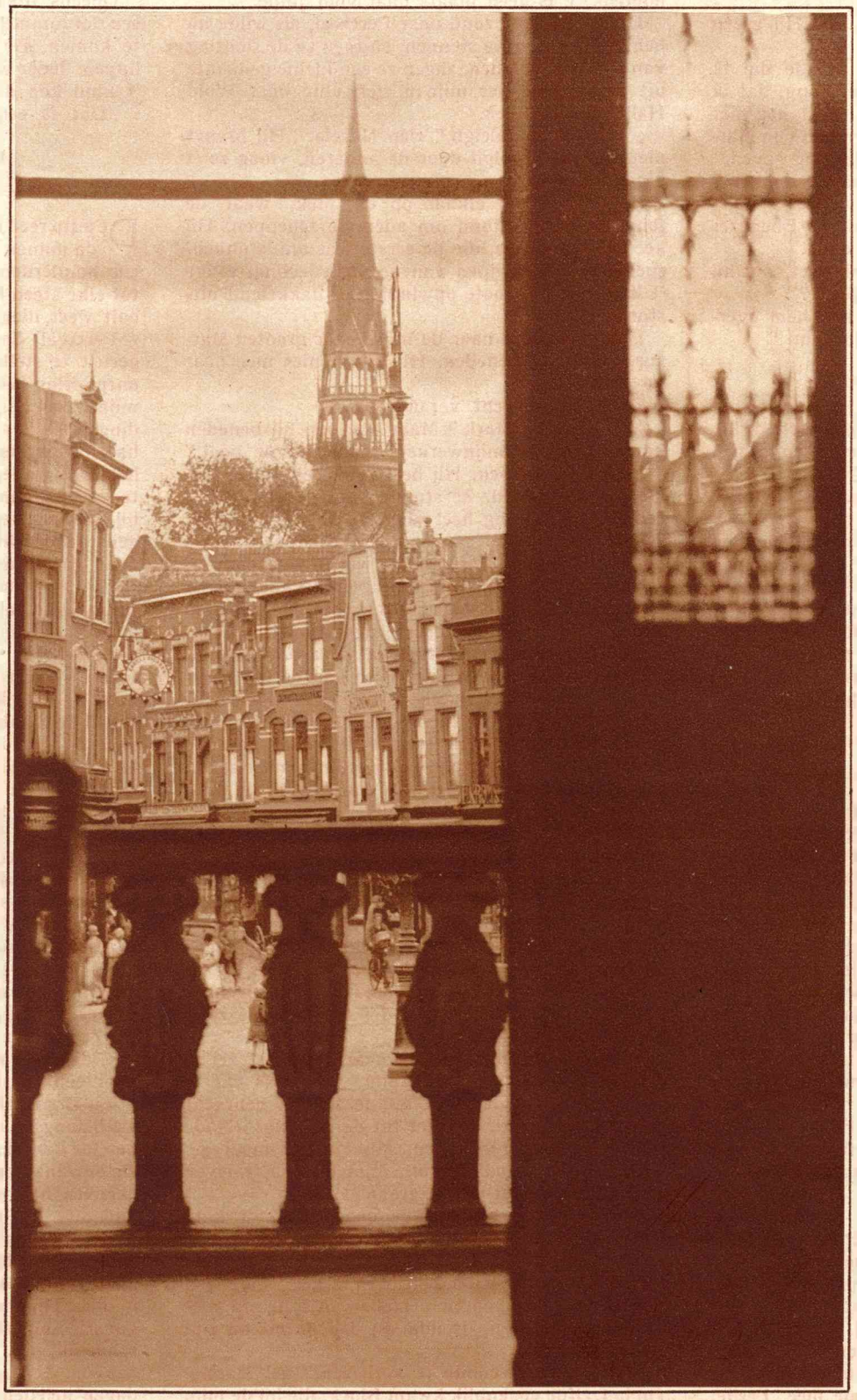
Dat was genoeg. Nauwelijks was ze uitgesproken of een donderend hoera steeg op. Honderd vuile handen werden uitgestrekt als om de zwakke vrouw te beschermen tegen 't gevaar, dat ze zelf wilde gaan zoeken, of 't recht te eischen om in haar plaats te gaan. Als bij tooverslag was de kooi gevuld. Voor Marcia was er geen plaats meer. Ze tikte een ruwen mijnwerker op den schouder en vroeg:

„Wil je mij jouw plaats geven? Mijn man is beneden. Ik moet naar hem toe."

Maar ruw als de man was, nam hij nu haar hand en drukte er eerbiedig een kus op, terwijl hij in zijn onbeschaafd dialect stotterde — en de tranen stonden hem in de oogen:

„Nee mylady, dat kan niet. Dat is geen plaats voor vrouwvolk. We laten onze eigen vrouwen ook niet naar beneden — op zulke oogenblikken. Maar als uw man nog leeft, brengen we hem zoo gauw mogelijk bij u terug. Vertrouw daarop."

(Wordt voortgezet)

De Markt te Gouda, vanuit het Stadhuis.

VROUWENLEVEN

FEESTJURKEN

Nu de japonnen lang en wijd zijn en kant en strooken en opnaaisels en strikken overvloedig ter garneering dienen, nu hebben de jurken voor bizondere gelegenheden werkelijk iets feestelijks. En ook het materiaal: kant, mousseline de soie, georgette, leent zich zoo bij uitstek tot het luchtige en sierlijke, zelfs zwierige effect dat de moderne avondjaponnen kenmerkt.

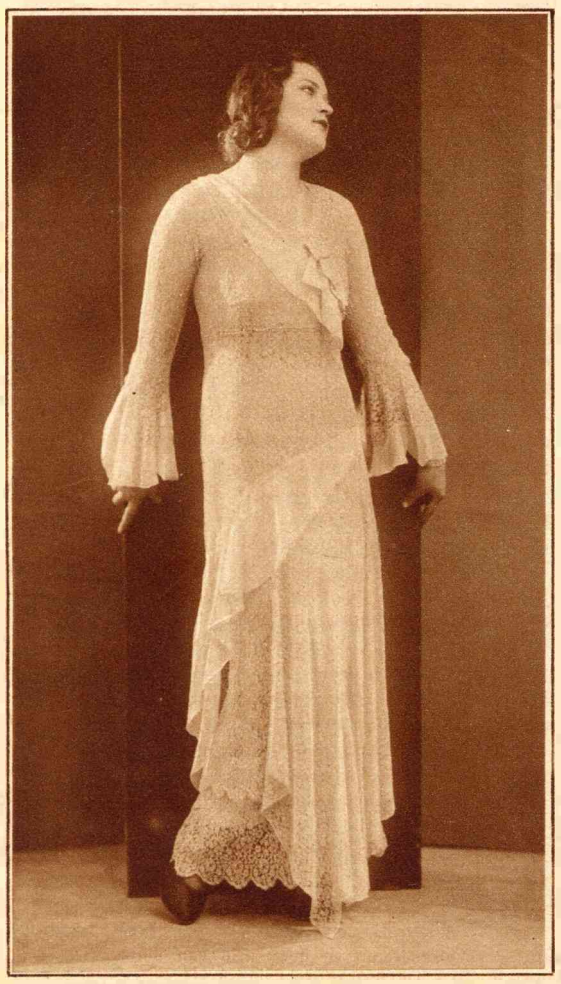
Wat zegt ge bij voorbeeld van het kanten toilet onzer eerste afbeelding? Het werd ontworpen door het modehuis Elisabeth. De rose kantstof van het princessemodel is, op sierlijke wijze, gecombineerd met mousseline in dezelfde kleur. De mouwen zijn aansluitend tot over den elleboog, vanwaar ze in een golvende strook uitvallen. De lange kanten slip valt over een voorbaan van mousseline, terwijl de garneering van de taille zich aanpast bij de schuin opgezette strook van den rok.

Zeer sierlijk en jeugdig aandoend is het toiletje van onze tweede afbeelding — een créatie van Melnotte Simonin in wit mousseline de soie met groote zacht rose noppen, over een fond van wit georgette. Met den zeer wijden rok onder het nauwsluitende heupstuk, het luchtige schouderkraagje en de garneering van opnaaisels vormt het een bekoorlijk geheel van vrouwelijke gratie.

Behalve van kant en strooken wordt er bij de garneering der moderne toiletten ook een druk gebruik gemaakt van borduursels en wel vooral van open borduurwerk. De eenvoudige blouse, bij voorbeeld, welke bij een tailleur-costuum gedragen wordt, geldt alleen dan voor modern wanneer ze rijk versierd is met Engelsche broderie. Ook op japonnen wordt zulk borduurwerk door de Parijsche couturiers met voorliefde aangebracht.

Het op deze wijze versierde toilet van onze derde afbeelding werd eveneens ontworpen door Melnotte Simonin. Zacht blauw georgette vormde hier het materiaal, terwijl een onderjurk in donkerder blauw het open borduursel beter doet uitkomen. Op overvloedige wijze is het borduursel hier ter garneering van de strook, van de taille en van de boléro aangewend. Meestal ziet men het echter op een meer bescheiden wijze de moderne japonnen sieren.

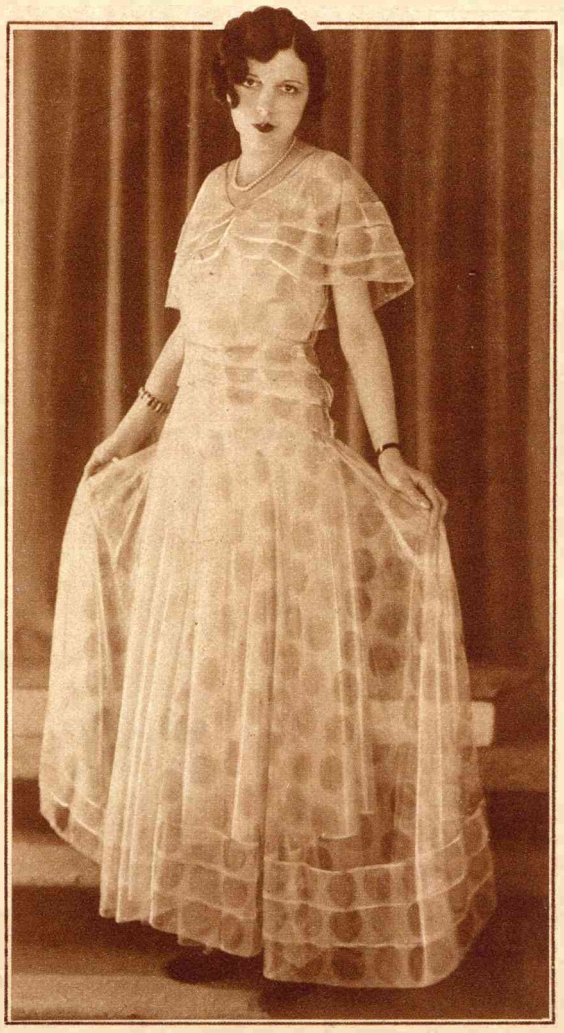
PAULA DEROSE.

Avondtoilet van rose kantstof en rose mousseline de soie.

EEN MOOIE ONTBIJT-SET

Deze aantrekkelijke ontbijt-set maken we van maiskleurig linnen. Langs een gulden trekken we de halve rondjes van het blad-kleed, en langs een $2^1/_2$ centstuk trekken we de halve rondjes van theemuts, eierwarmer en vingerdoekje. We

Jongemeisjes-feestjurk van wit met rose mousseline de soie.

festonneeren deze rondjes in rose, lila of blauw en knippen later rondom het linnen weg. De twee helften van de theemuts worden onzichtbaar aan elkaar gestikt. Een uitstekende manier is om langs de halve rondjes een c.M. linnen te laten, en langs den festonrand de twee helften aan den verkeerden kant aan elkaar te stikken, zoodat de beide festonrandjes precies tegen elkaar sluiten, indien de muts weer naar den goeden kant is gekeerd.

Het is goed een afzonderlijke satinetmuts er onder te nemen, het overtrek dus afneembaar, zoodat het gewasschen kan worden.

De stengels van de bloemen kunt u met een enkele potloodlijn aangeven op het linnen, en met den steelsteek of met een eenvoudigen platten steek werken in groen. De blaadjes worden één helft licht — één helft donkergroen.

De loop van den bloemtak is voor de verschillende artikeltjes weer anders, zooals op onze teekening te zien is.

De bloem in dezelfde kleur als de festonrand is ook al weer heel eenvoudig te werken; vindt u den feston-rand nog te lastig, werk dan lange platte steken dicht naast elkaar.

De bloempotjes of -bakjes, waaruit de middelste tak spruit, maken we van groen linnen; dit wordt dus appliqué.

De grassprietjes zijn van groen zijden steken.

Blauw georgette japon, met open borduursels over een donker fond.

't Aardigst van dit ontbijtstelletje is wel het bloempotje op de theemuts, waarin we een vingerdoekje kunnen steken.

Het vingerdoekje wordt zoo gevouwen, dat het bloemtakje, hetwelk maar op één der hoeken van het doekje is geborduurd, uit het bakje komt groeien.

Het bakje, of liever de beide bakjes (want de andere zij van de theemuts heeft er ook één), worden langs de zij- en onderkanten op de theemuts gestikt. De bovenrand van het bakje is omgefestonneerd.

Er kunnen nog nerfjes op geborduurd worden met een plat steekje.

Deze aardige theemuts kunnen we ook maken bij een thee-stel.

We maken dan een groot kleed om over de tafel te spreiden, met schulprand, en de vier hoeken kunnen dan zoo'n open bloembakje hebben, waarin een vingerdoekje gestoken kan worden.

Te zamen met de theemuts, met opzij de vingerdoekjes, vormt het een compleet thee-stel, en uw kennissen en vrienden zullen het allen bewonderen.

SPORT VAN DE WEEK

Geweldige belangstelling bij Rotterdams grootste voetbalgevecht. Achter de goal aan den weg regeeren op 't Feijenoord-terrein de jongens.

Bij gebrek aan plaatsruimte langs het veld of... concurrentie. Als je aan den Dortschen Straatweg woont en een huis met een balcon hebt, valt er op Zondag nog wel eens iets extra's te verdienen. Desnoods zijn de pannen op het dak goed genoeg als Feijenoord en Sparta elkander bestrijden.

Het eerste treffen tusschen de Rotterdamsche rivalen op voetbalgebied heeft plaats gehad. Het is geëindigd in een puntenverdeeling, hetgeen bij velen een onbevredigend gevoel zal hebben achtergelaten. Immers, een gelijk spel geeft in de meeste gevallen niet één, doch beiden partijen reden om zich te beklagen.

In dit geval kunnen de Feijenoord-supporters beweren, dat hun club gedurende het grootste deel van den strijd het sterkste is geweest. Inderdaad is dat zoo. Dit wil echter nog niet steeds zeggen, dat men daarom een overwinning verdient. Het feit trouwens, dat ondanks een vrij sprekend overwicht van de thuisclub, dat zich vooral in het tweede gedeelte van den grooten strijd openbaarde, de aanval, der Feijenoorders het niet verder dan tot één doelpunt kon brengen, pleit niet voor deze linie van de leiders in afdeeling II.

Intusschen kunnen de Spartanen er met trots op wijzen, dat zij Feijenoord op eigen terrein hebben bedwongen. Zoo eischen dus de roodwitten van Spangen de grootste verdienste op van Rotterdams eerstelgrootste voetbalgevecht. Door zich hierop te beroemen komen de Spartanen echter niet veel verder. Feijenoord heeft zijn mooien voorsprong behouden en gezien de Spanger Club in den loop der competitie meerdere neigingen tot tijdelijke afdwalingen heeft getoond dan haar tegenstanders van over de Maas, wordt het steeds duidelijker dat Feijenoord de a.s. afdeelingskampioen zal zijn. Andere concurrentie dan die der stadgenooten is er voor de Feijenoorders niet en zal er ook niet komen.

In het heetst van den strijd! Spelmoment uit den wedstrijd Feijenoord-Sparta, welke Zondag onbeslist eindigde.

Bij Feijenoord-Sparta voor het doel der thuisclub. v. d. Male redt, de Spartaman appelleert. Op de kiek is niet vast te stelen waarvoor.

Wij dienen voorts nog te wijzen op de goede prestatie van Excelsior in de Haarlemsche contreien. Niet, dat het gelijke spel tegen good old H.F.C. aanleiding tot een daverenden lofzang kan zijn, doch de roodbroeken wisten een 3—1 achterstand in een gelijk spel om te zetten en het had maar zus of zoo gescheeld of de beide puntjes waren nog mee naar Rotterdam gekomen. Dat is in elk geval een pleister op de wond na de abnormaal groote nederlaag tegen het onberekenbare V.U.C. Best staan de papieren nog lang niet. De onderste groep in afdeeling I bestaat momenteel uit drie ploegen, t.w. Excelsior, V.U.C. en H.F.C. Elk heeft hier 6 punten uit 9 wedstrijden veroverd. Voorloopig blijft de spanning er hier wel in.

Goal! Sparta's doelpunt in den strijd van Zondag j.l. Paauwe Sr. en Formenoy vallen gelijk doch de Spartaan weet niettemin den bal nog in het Feijenoord-doel te werken. Bul Jr. komt juist iets te laat te hulp geschoten.

De heer L. Kaai en mej. W. den Haan te Rotterdam hopen eerstdaags de gouden bruiloft te vieren. Een foto van de getrouwen.

Gemengd Nieuws

De bekende muzikale clown Grock toont ons hier duidelijk hoe het oude en 't nieuwe jaar eigenlijk de zelfde „zaken" zijn!

NIEUWJAAR

Het nieuwe jaar is opgestaan,
Het oude is voorbijgegaan,
Weer komen vele dagen,
Die met steeds scherper levenseisch
Op de moderne levensreis
Naar meerder wilskracht vragen!

Daar wordt van ons weer strijd verwacht,
In frissche, ongebroken kracht,
Met sterke rust van binnen,
Om bij 't volbrengen van een taak,
Door 't zoeken naar de kern der zaak,
Aan 't eind te overwinnen!

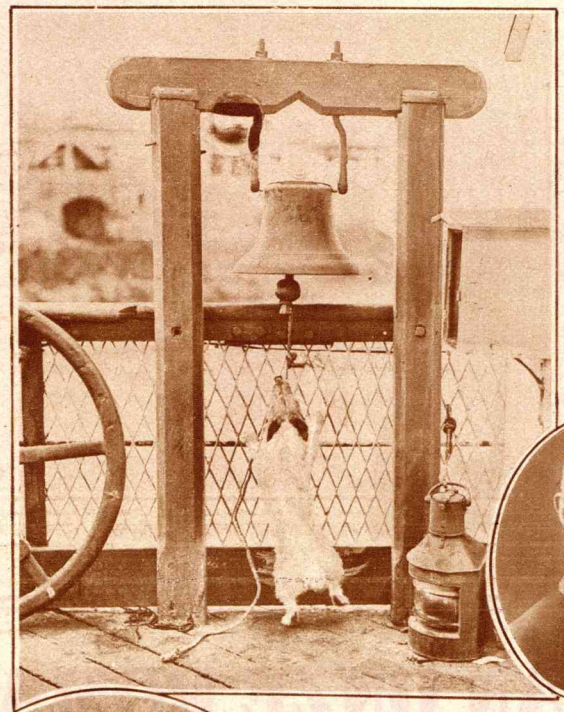
Het gist op 't wijde wereldrond,
Het zelfvertrouwen ligt gewond
Na vele zware slagen,
Men ziet geen licht meer in 't verschiet,
Het oude jaar bracht veel verdriet,
Dat moeilijk is te dragen.

Maar wat dit jaar ook brengen moog',
Houdt goeden moed, het hoofd omhoog,
De tijden zullen 't leeren.
Wèl hem, die steeds opnieuw paraat,
Zijn kansen aangrijpt met de daad,
Wanneer die kansen keeren!

Weest daarom welkom, Nieuwe jaar,
Gij vindt ons tot den arbeid klaar
Langs nieuw te banen wegen,
En sterkend klinke onze wensch,
Van huis tot huis, van mensch tot mensch,
Welaan: „Geluk en zegen!" *Kr.*

De Rozenkoningin van Californië wordt officieel gekroond.

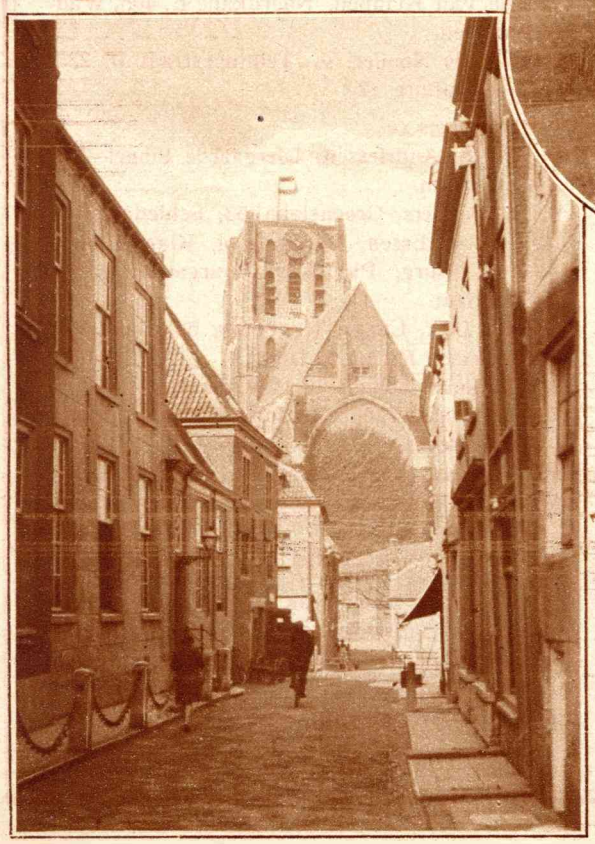

Hij luidt het nieuwe jaar in.

De populaire Nederlandsche humorist Dumas trad zoowel in „Arena" als in „Casino" te Rotterdam met veel succes op.

Veertig jaar was de heer D. G. de Hooge in functie, als pakhuis baas, bij de firma P. I. Cokart en Zoon, grossiers in tabak te Rotterdam.

De heer Joh. Potuyt was dertig jaar werkzaam bij het Rotterdamsche Leeskabinet Een foto van den jubilaris.

Te Rotterdam vierde de heer J. A. Spijkers, controleur bij de R. E. T., zijn veertig-jarig dienstjubilé.

Het echtpaar L. van Viegen en G. van Eijk, te Nootdorp, zijn vijftig jaar getrouwd. Een kiekje van de gouden echtelieden.

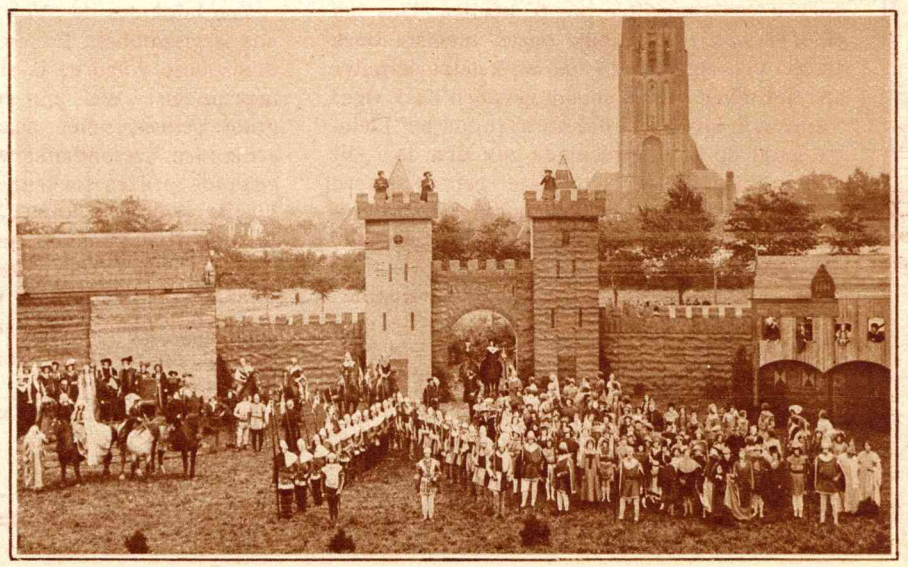

De heer Jacobus van der Bilt en mej. Jannetje Snoek, te Rotterdam, mochten de gouden bruiloft vieren. — De gelukkige echtgenooten.

JOHAN BEEN †

De bekende schrijver en Brielsche archivaris, de heer Johan Been, is na 'n vrij langdurige ziekte thans overleden. Vooral Den Briel zal het heengaan van den bekwamen en beminden stadgenoot zeer betreuren.

Een hoekje van de stad waar Johan Been leefde, werkte en stierf. Op den achtergrond de bevlagde, kloeke toren, waarvan hij zooveel hield.

Nog verleden zomer werd, met de Brielsche feesten, het prachtige openluchtspel: „Het Kind van Voorne", van Johan Been, onder groote belangstelling opgevoerd.

Rond het oude Stadhuis te Rotterdam.

DE UITSLAG VAN ONZE ROMAN-PRIJSVRAAG

Daar is een Latijnsch spreekwoord DE GUSTIBUS NON EST DISPUTANDUM, hetgeen op zijn goed Hollandsch wil zeggen, dat over smaak niet valt te twisten. Indien ooit, dan hebben wij de waarheid hiervan dezer dagen ondervonden, toen wij de honderden en nog eens honderden antwoorden, die op onze roman-prijsvraag zijn binnengekomen aan het sorteeren waren! Daar is aan onze lezers gevraagd hun meening te willen zeggen over de premie-boeken, die wij om de 14 dagen voor den luttelen prijs van 15 cent verkrijgbaar stellen, door nl. aan de 7 laatstverschenen boeken een rangcijfer toe te kennen. Dus het cijfer 1 aan het in hun oogen mooiste boek en zoo vervolgens tot 7 toe, welk getal derhalve aan het minst in den smaak gevallen boek werd toegekend. Het boek, dat nu in totaal het kleinste getal op zich vereenigde zou dus door dit referendum tot het mooiste geproclameerd worden, terwijl het grootste getal zou aanduiden, dat dit boek aan de lezers het minst van alle zeven behaagd had.

Er zijn, zooals gezegd, honderden antwoorden binnengekomen, maar.... bij nadere beschouwing zijn er ook honderden *verschillende* antwoorden mogelijk!! Wij hebben althans circa tweehonderd van elkaar afwijkende rangschikkingen aangetroffen; hoeveel er precies mogelijk zijn, dat is misschien eens uit te vorschen door een rekenkunstig lezer.

En de uitslag? Het kleinst totaalcijfer is behaald door den roman „Lady Demer's geheime huwelijk" (3269) bijna op den voet gevolgd door „Het Geheim van de Slotgracht" (3493); nummer drie is „Als het hart ontwaakt" (4389); vierde is „Achter gesloten luiken" (5495); als vijfde komt „Een korte afdwaling" (5768); als zesde „Ontvoerd" (5985) en de laatste plaats wordt ingenomen door „De vliegende draak" met het cijfer 8568.

Zoo luidt dus de „Vox Populi", de stem van ons lezerspubliek. En nu komt het merkwaardige: deze volgorde is slechts door vier lezers ingezonden! Wel zijn er velen, die voor een groot gedeelte met deze rangschikking overeenkomen. Desondanks willen wij toch de uitgeloofde prijzen toekennen. De vier bovenbedoelde abonné's komen elk voor 10 romans, in prachtband, in aanmerking.

Vervolgens krijgen elf abonné's ieder 6 romans, in prachtband, toegekend. Zij werden bij loting aangewezen uit diegenen, wier inzendingen de juiste volgorde het meest nabij kwamen.

De volgende dames en heeren worden de gelukkigen.

Tien romans:

M. Plaisier, Kijfhoek G. 20, Zwijndrecht.
C. Wagemakers, Rosestraat 164b, Rotterdam.
Bertha van Kempen, Noordkade E. 405, Waddinxveen.
Mej. A. de Nooijer, v. Teijlingestraat B. 235, Oost Souburg (Z.)

Zes romans:

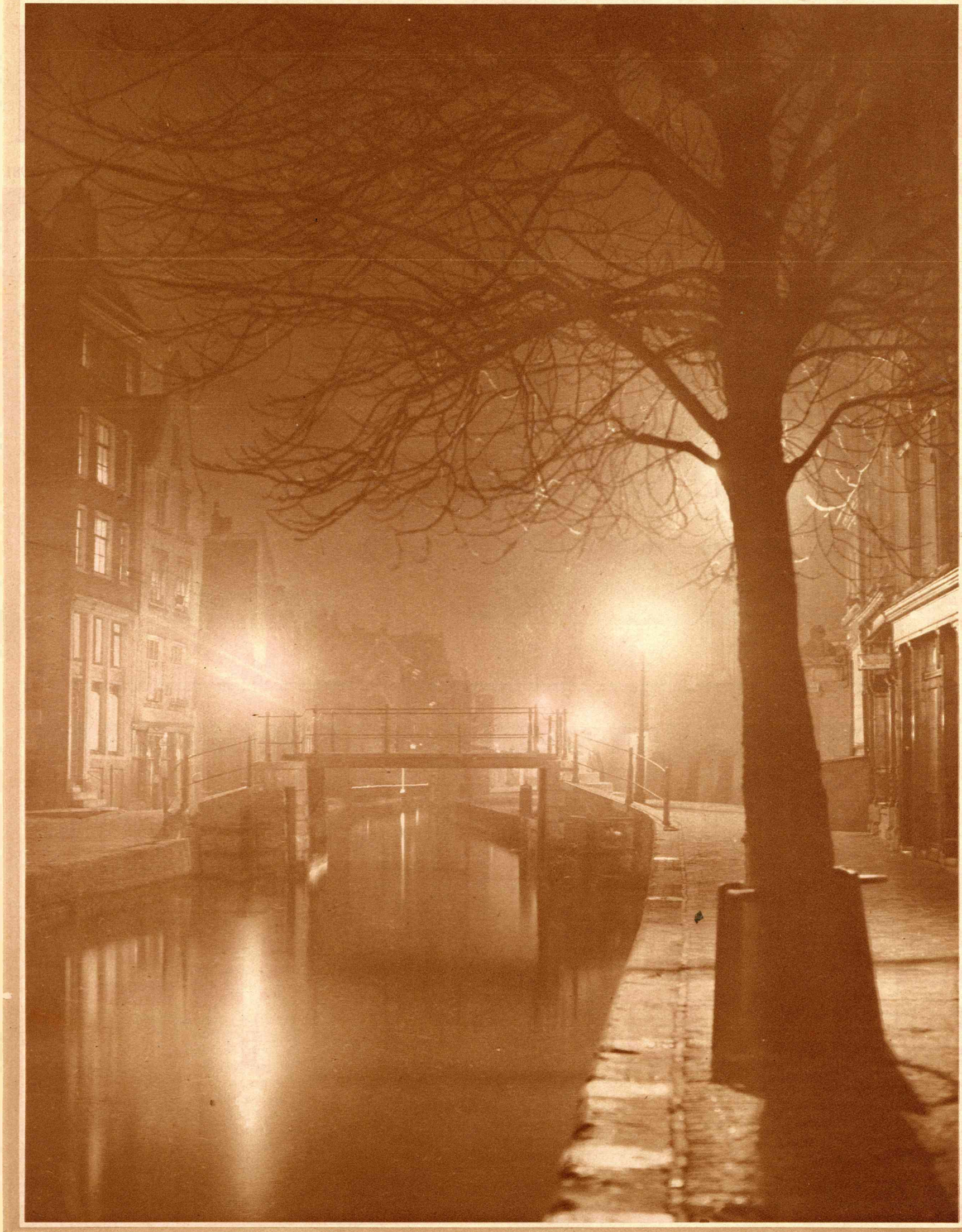
F. W. C. Andriessen, Diergaarde Singel 24a, Rotterdam.
S. H. Penders, Groenelaan 53, Schiedam,
Mej. M. v. Essen, Kreupelweg, Klaaswaal.
J. v. d. Burg, Philips v. Bourgondiëstr. 17, Schiedam.
G. van Dijk, Lange Tiendeweg 63, Gouda.
A. Brouwer, Markt 6, Delft.
L. Guijkens, Schans 18 II, Overschie.
T. P. Groenewegen, Charloische Lagendijk 400, Barendrecht.
Mej. Govers, Oosterstraat 18a, Rotterdam,
Mej. R. Slikkerveer, Lieve Verschuierstr. 49a, Rotterdam.
J. B. Elshout, Arkelshof 15, Kralingscheveer.

De boeken zullen van nu af aan geregeld na iedere verschijning aan deze adressen worden bezorgd. Wij danken intusschen *allen*, die aan deze, ook voor ons zoo interessante, prijsvraag hebben deelgenomen.

LOSSE NUMMERS
15 CENT

GROOT-ROTTERDAM

8E JAARGANG No. 42
2 JANUARI 1931

Oud was het jaar en stil was de avond .....

(Oudejaarskiek van oud-Rotterdam (Spuiwater).